

Rose

ฟีโรโมนของนายกับฉัน เข้ากันได้ 99%

ตอนพิเศษ

I LIKE YOUR PHEROMONES

我喜欢你的信息素

อันลู่ซิง 引路星 เนียน

fangfei แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ฟีโรโมนของนายกับฉันเข้ากันได้ 99% ตอนพิเศษ

I LIKE YOUR PHEROMONES

我喜欢你的信息素

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《我喜欢你的信息素》(Wo Xi Huan Ni Di Xin Xi Su)

Copyright © 引路星 (Yin Lu Xing)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2021 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามตัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก เมษายน 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

อันผู้ชิง.

ฟีโรโมนของนายกับฉันเข้ากันได้ 99% ตอนพิเศษ / อันผู้ชิง; เขียน; fangfei; แปล จาก 我喜欢你的信息素 -

กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(6), 58 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 142)

1. นวนิยายจีน. I. fangfei, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว 6ฟ6 ล.3

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4222-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรตกพันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดอาจ จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายวารสาร สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการ ชลลดา ชลลดา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ โหมตตาด

ศิลปกรรม เกติทิบูล โหมตตาด • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์

พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระอ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา XXX บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

คำนำสำนักพิมพ์

ฟิโรโมนของนายกับฉันเข้ากันได้ 99% เล่มพิเศษมาแล้วค่ะ หลังจาก
ที่เรียนจบชั้นมัธยมปลาย ตัวนเจียเหียนและลูซิงฉือของพวกเราเข้าสู่
วัยอุดมศึกษา แต่เรื่องเรียนของพวกเขานั้นหายห่วง เพราะทั้งคู่มีที่เรียน
เรียบร้อย ส่วนเรื่องรักของพวกเขานั้นจะเป็นอย่างไร ไปติดตามกันได้เลยค่ะ

Rose

ตอบพิเศษ

1

ต้นเดือนกันยายน มหาวิทยาลัยทั่วประเทศเริ่มต้อนรับนักศึกษาใหม่

มหาวิทยาลัยของตัวเจียเหยียนอยู่ตรงข้ามกับมหาวิทยาลัยของลูซิงฉือ ถนนฝั่งนั้นคือมหาวิทยาลัย D ที่เด็กเก่งทั่วประเทศอยากเข้า ฝั่งนี้เป็นมหาวิทยาลัย A ที่ตัวเจียเหยียนรายงานตัว

มหาวิทยาลัย A ถือเป็นมหาวิทยาลัยที่ดี ติดอันดับอยู่ในกลุ่มมหาวิทยาลัยชั้นหนึ่ง แต่เมื่อเทียบกับมหาวิทยาลัยชื่อดังที่อยู่มาเป็นร้อยปี ฝั่งตรงข้ามแล้วก็เทียบกันไม่ติด

วันที่รายงานตัว ตัวเจียเหยียนลากกระเป๋าเดินไปหน้าห้องพัก เห็นเพื่อนร่วมห้องใหม่สองคนของเขา

คนหนึ่งหน้าตาอ่อนช้อยเด็ก คนหนึ่งผิวขาวซีด ดูเหมือนยังไม่ตื่นดี คนหน้าเด็กพูดกับคนที่ยังไม่ตื่นดี “เชื่อนั่นสิ! โคตรพ่อโคตรแม่หล่อ ไม่มีใครเทียบได้เลย!”

ตัวเจียเหยียนพูดแทรกประโยคหนึ่ง “เชื่อนาย โคตรพ่อโคตรแม่หล่อไม่มีใครเทียบได้”

สองคนในห้องหันมามองเขาพร้อมกัน ตัวเจียเหยียนเผชิญกับสายตาของพวกเขาสองคน จึงยิ้ม “สวัสดี”

“สวัสดี สวัสดี” คนหน้าเด็กกระตือรือร้น “เพื่อนร่วมห้องคนใหม่
ใช่ไหม”

เด็กหนุ่มที่เหมือนยังไม่ตื่นดีโผล่หัวออกมา จู่ๆ ก็พูดขึ้น “เพื่อนร่วม
ห้องคนใหม่ก็หล่อกันเลยนะเนี่ย นักศึกษามหาลัย D คนนั้นที่นายว่า หล่อ
ได้ครึ่งนึงของเขาไหม”

“พอๆ กัน” คนหน้าเด็กมองตัวนเจียเหียน วิจารณ์ตรงจุดอย่างยิ่ง
“สไตล์ไม่เหมือนกัน”

“โอเค” คนที่ยังไม่ตื่นดีพยักหน้า “ไอ้จอมมั่วเอ๊ย”

“...”

ตัวนเจียเหียนเห็นพวกเขาสองคนเหมือนจะสนิทกันมาก ถามอย่าง
สงสัย “พวกนายสองคนรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า”

“เพื่อนม.ปลาย คิดไม่ถึงว่าจะได้อยู่ห้องเดียวกัน” คนหน้าเด็กแนะนำ
ตนเอง “ฉันชื่อเซี่ยหฺราน คนหน้าซังกะตายนั่นชื่อหลินตู้”

“ตัวนเจียเหียน” เขายกกระเป๋ามาพาลงถาม “เมื่อที่พวกนายกำลัง
คุยอะไรกัน”

“เมื่อวานฉันไปร้านข้างทางกับเพื่อน เจออัลฟ่าที่โคตรหล่อคนหนึ่ง”
เซี่ยหฺรานพูดถึงตรงนี้ก็กระตือรือร้นขึ้นมา “ฉันลองไปถามมา น่าจะอยู่
มหาลัย D ฝั่งตรงข้าม เขาก็เป็นนักศึกษาใหม่ปีนี้เหมือนพวกเรา เพราะ
พี่ชายคนนี้ เวิร์ดในมหาลัย D ก็เลยระเบิดแล้ว”

ตัวนเจียเหียนเพิ่งจะเปิดกระเป๋ า พอได้ยินตรงนี้ก็พูดอย่างให้ความ
ร่วมมือ “ว้าว”

เซี่ยหฺรานเห็นเขาสันนิษฐานขนาดนี้ จึงพูดชมอีก “เหมือนจะยังเป็น
จอหงวนเกาขาวของมณฑลซำงๆ ด้วย เกาขาวของมณฑลใหญ่ โคตรเก่ง”

ตัวนเจียเหียน “?”

หลินตู้เหลือบตามอง “ตื่นเต้นขนาดนี้ ชอบเขาแล้ว?”

เซี่ยหฺราน “แค่ชื่นชมหนุ่มหล่อเท่านั้นแหละ อัลฟ่าแบบนี้ต้องมี
ไอเม่ก้าตามจีบเยอะเยอะ แค่มองก็ดูสูงส่ง ฉันไม่กล้าหรอก”

ตัวนเจียเหียน “...”

ตัวนเจียเหียนพยายามทน แต่ก็ทนไม่ไหว “ชื่อลู่ซิงฉือหรือเปล่า”

เซี่ยหฺรานพยักหน้ายิ้มพลางพูด “นายก็เข้าเว็บบอร์ดเธอ”

ตัวนเจียเหียนก็ยิ้มบ้าง “เป็นแฟนของฉันเอง”

เซี่ยหฺราน “...”

เซี่ยหฺราน “ขอโทษ!! ฉันไม่รู้!!!! นายคิดซะว่าเมื่อกัฉันพูดไร้สาระ
ก็แล้วกัน!!!!”

ตัวนเจียเหียนเห็นเขาหน้าแดง มองตนเองด้วยสีหน้าขอโทษขอโพย
จึงส่ายหัว “ไม่เป็นไร”

หลินตุ้มมีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น “ให้นายบ้าผู้ชายวันเดียว
ก่อเรื่องเลยมัยละ”

ค่าวันนั้น เหล่านักศึกษาใหม่ของมหาวิทยาลัย A ได้รับประกาศให้
เริ่มฝึกทหารตั้งแต่วันที่สองเป็นต้นไป

ไม่ใช่แค่มหาวิทยาลัย A มหาวิทยาลัยรอบๆ ก็ทยอยกันจัดการฝึก
ทหาร แสงอาทิตย์ในเดือนกันยายนสาดจ้าผิดปกติ สาดส่องจนคนเวียนหัว
ไม่รู้ทิศทาง

ตัวนเจียเหียนเรียนวิชาเอกภาษาต่างประเทศ แถวของเอกพวกเขา
อยู่ด้านล่างของห้องสมุด แยกชายหญิง ตลอดวัน มีโอเมก้าเป็นลมแดด
ไปแล้วสองคน

เซี่ยหฺรานกับหลินตุ้มต่างเป็นเบต้า ตอนพัก เซี่ยหฺรานมองโอเมก้า
เพียงคนเดียวที่ยืนอยู่ในแถวของพวกเขา ถ้ามอย่างอดไม่ได้ “นายไม่เห็น้อย
เธอ โอเมก้าส่วนใหญ่ไปพักกันหมดแล้ว”

“พอไหว” ตัวนเจียเหียนถือโอกาสเซ็ดเหงื่อบนหน้าตอนพัก หยิบ
น้ำมาดื่มอีกหนึ่ง “พวกเราเลิกตอนห้าโมงใช่ไหม”

ก่อนหน้านี้ตัวนเจียเหียนถามลู่ซิงฉือมาแล้วว่ามหาวิทยาลัย D
เลิกตอนห้าโมงครึ่ง เขาจึงคิดว่าอีกสักพักจะไปหาลู่ซิงฉือ

ครูฝึกด้านข้างได้ยินพวกเขาคุยกันก็หันมาอย่างแปลกใจ “คุณเป็น
โอเมก้า?”

ตัวนเจียเหียนพยักหน้า

เขาคิดไม่ถึงว่าจู่ๆ ครูฝึกจะยกเรื่องเขาหันไปอบรมคนอื่นด้วยเสียงอันดัง “พวกคุณควรจะเอาแบบอย่างนักศึกษาท่านนี้บ้างนะ! เขาเป็นโอเมก้ายังไม่โอตครวญว่าเหนื่อย เมื่อก็ยังมีอัลฟ่าวิ่งไปพัก พวกคุณอย่าบ้างหรือเปล่า”

เสียงของครูฝึกดังก้องไปทั่ว นักศึกษาทั้งตรงนี้และรอบบริเวณต่างส่งสายตาอยากรู้อยากเห็นมองมา

แม้ว่าจะอยู่ในมหาวิทยาลัย โอเมก้าก็ถือว่าเป็นสิ่งมีชีวิตที่ต้องทะนุถนอม อีกอย่างตัวนเจียเหียนก็หน้าตาโดดเด่น ขนาดตากแดดมาทั้งวันผิวยังคงขาวจนตาพร่า

ใกล้ๆ นั้นไม่รู้ใครตะโกนว่า “โคตรเจ๋ง!”

ตัวนเจียเหียนได้ยินก็ยิ้มอย่างอดไม่ได้

เขาเพิ่งจะยิ้ม ก็มีเสียงหัวเราะเฮฮาดังมาจากในกลุ่มอัลฟ่า “น้องชาย! ไฉ่เวรซังๆ ฉันทายได้ช่องทางการติดต่อกับนาย!”

“แม่แกเหอะ” อัลฟ่าที่โดนเพื่อนแกล้งต่อยคนด้านข้างไปหนึ่งหมัด “นายอยากได้ก็ไปขอเอาเอง อย่าเอาฉันไปเอี่ยว”

เวลาทำโม่งเย็น การฝึกทหารของมหาวิทยาลัย A สิ้นสุดลง

ตัวนเจียเหียนซื้อน้ำเย็นขวดหนึ่งที่ซูเปอร์มาร์เก็ต แล้วเดินไปยังมหาวิทยาลัย D

ประตูหลักของมหาวิทยาลัย D ตั้งตระหง่านมาเรื่อยๆ เมื่อปีสองพันเคยซ่อมแซมไปหนึ่งครั้ง หินอ่อนสีขาวเรียงซ้อนเป็นชั้นๆ เข้ากันกับทางเดินอันกว้างขวาง ดูแล้วยิ่งใหญ่ตระการตา

ตัวนเจียเหียนเดินเข้าไปในมหาวิทยาลัยตามถนนหลักที่เต็มไปด้วยต้นไม้¹ พอใกล้จะถึงจัตุรัส เขากถามคนอื่นถึงที่ตั้งของคณะเศรษฐศาสตร์และการจัดการ

อาจจะเป็นเพราะใกล้จะได้เวลาเลิกแล้ว ตอนที่ตัวนเจียเหียนหาห้องของลู่อิงฉือเจอ ครูฝึกของห้องพวกเขากำลังคุยเล่นกับนักศึกษาอยู่

¹ 梧桐 ต้นไม้ในวงศ์เมเปิ้ล

แค่มองไปตัวนเจียเหียนก็เห็นลูซิงฉือที่อยู่ในฝูงชน

เขาสวมชุดฝึกทหารของมหาวิทยาลัย ลายพรานน้ำเงินเขียวเลือกคนเป็นอย่างยิ่ง คนที่หน้าตาดีใส่แล้วเตะตา ใบหน้าของอัลฟาเบิร์ตวัยสูงใหญ่หล่อเหลา ท่าที่ดูความหล่อๆ ที่มีมาตั้งแต่เกิดบวกกับชุดลายพรานนี้พาให้กลืนฮอร์โมนฟุ้งกระจาย

“นักศึกษาคนนั้น ไซ้ คุณนั่นแหละ แถวหลังสุดคนที่สูงที่สุดคนนั้น” ครูฝึกของเขาอย่างอ่อนเยาว์ อายุพอๆ กับนักศึกษาจำนวนไม่น้อย ยากที่จะแยกออกจากกลุ่มคน ระหว่างฝึกก็ชอบพูดคุยกับทุกคนเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศ “คุณออกมาสิ มาด้านหน้าสุดนี้”

ลูซิงฉือได้ยืนแบบนั้นก็เดินออกมาจากกลุ่ม

เขาโดนเรียกตัวให้ออกไป ตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนตลอดทางก็ไม่ได้รู้สึกอึดอัดสักนิด กลับยืนอยู่หน้าสุดอย่างผึ่งผาย

ในกลุ่มมีเสียงกระซิบกระซาบแว่วมา เด็กหนุ่มสองสามคนผิวปากอย่างอดไม่ไหว

ทุกคนต่างเดาไม่ออกว่าครูฝึกคิดจะทำอะไรกันแน่ ครูฝึกลูบคางสองสามที ทันใดนั้นก็พูดขึ้น “วันนี้ผมพบว่า หลายๆ ห้องรอบข้างต่างก็แอบมองคุณ ห้องข้างๆ มีสาวน้อยคนหนึ่งคอยไม่เคยตรงเลย”

พอพูดออกไป ทุกคนต่างนิ่งงัน หลังจากนั้นก็เริ่มหัวเราะกันเป็นบ้าเป็นหลัง ครูฝึกพูดเสียงดังขึ้นอย่างเอาจริงเอาจัง “ให้พวกคุณมองให้พอใจ! เลิกด้อมๆ มองๆ ได้แล้ว!”

บรรยากาศครึกครื้นขึ้นทันใด มีคนตะโกนขึ้น “ครูฝึก คนนี้เป็นจواهرนของมณฑลเราด้วย!”

ครูฝึกตะลึง พูดอย่างตื่นเต้น “เป็นเด็กเก่งด้วยเหรอเนี่ย มิน่าพวกคุณถึงอยากมอง มองเลยๆ”

เขาพูดพลางมองไปยังลูซิงฉืออีก “ให้พวกเขามองหน่อย ไม่เป็นไรใช่ไหม”

ลูซิงฉือยิ้มพลางพยักหน้า สายตาของเขากวาดไปยังเงาไม้ไกลๆ โดยไม่ตั้งใจ เห็นว่าทางนั้นมีคนหนึ่งยืนอยู่

สายตาของเขาหยุดลง ใบหน้าอ่อนโยนลงเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

ใกล้ๆ ที่ที่ตัวนเจียเหียนยืนอยู่ มีเด็กสาววิชาเอกเดียวกันกำลังฝึกทหารอยู่พอดี เห็นลูซิงฉือมองมาทางนี้ตลอด จึงแอบจิ้มเอวคนข้างๆ แล้วพูดเสียงเบา

“สุดหล่อของคณะเศรษฐศาสตร์และการจัดการมองทางนี้ตลอดเลย ใช่ไหม เร็วๆ ช่วยฉันดูหน่อยว่ารองพื้นหลุดหรือยัง”

“ไม่หลุด เธอแอบเติมลิปได้นะ” เด็กสาวด้านข้างหน้าแดงหูร้อนระบับอาการตัวเองไม่อยู่ “กรี๊ดดดด หล่อมากจริงๆ!”

“พวกเธออ่านกระตุ้เมื่อวานแล้วหรือยัง ในนั้นมีคนรู้จักเขา บอกว่า ภูมิหลังครอบครัวสุดยอดเยี่ยมมาก ประเภทที่ซื้อที่ใจกลางเมืองได้สบายๆ แบบนั้นนะ”

“ไม่ห rokok มั้ง เวอร์ขนาดนี้เลย...โอ้ยแม่”

“จอหงวน” จู่ๆ ครูฝึกก็เรียก “ผมถามแทนพวกเขานะ คุณโสดหรือเปล่า”

ลูซิงฉืออ้าปากกำลังจะตอบ

“รายงานครูฝึก” ทันใดนั้นก็มียเสียงหนึ่งดังมาจากด้านข้าง “เขามีแฟนแล้ว”

เสียงของตัวนเจียเหียนดังขึ้นอย่างเหมาะสม เจาะ ดึงดูดให้ทุกคนมองไปทางนั้น

แค่เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงลายพรางหลวมๆ ก็ทำให้เขาดูดีมากได้ ดูเหมือนตัวนเจียเหียนจะสนุกกับสถานการณ์นี้มาก มุมปากจึงยกขึ้นเป็นโค้งน้อยๆ

เด็กสาวด้านข้างเพิ่งจะสังเกตเห็นตัวนเจียเหียน พลันรู้สึกตกใจแทบสติหลุด กระซิบเสียงเบา “บ้าเอ๊ย ทำไมมีหนุ่มหล่อเยอะขนาดนี้”

“นี่มัน หน้าตาถอดแบบผู้ชายร้ายๆ ในตำรามาเลย”

“ฉันก็คิดแบบนั้น ดูแล้วค่อนข้างเย็นชา แต่ว่าหล่ออ่า”

ครูฝึกก็น่าจะคาดไม่ถึงว่าจู่ๆ จะมีคนโผล่มา จึงถามออกไปโดยไม่รู้ตัว “คุณรู้จักแฟนของเขาเหรอ”

ตัวนเจียเหยียนชี้ตัวเอง “อยู่นี่ไงครับ”

พอคนแถวนั้นคิดได้ขึ้นมาก็หัวเราะลั่น

แม้แต่ครูฝึกก็ยังหัวเราะไปกับพวกเขาอย่างอดไม่ได้ ในตอนนี้เองเสียงนกหวีดยาวเลิกการฝึกก็ดังขึ้น

“เออละ วันนี้พอแค่นี้เถอะ” ครูฝึกพูด “ไม่รบกวนเวลาพวกคุณเด็ดกัน”

เพิ่งจะพูดจบ ลู่ซิงฉือก็รีบเดินไปทางตัวนเจียเหยียน พอเห็นเขาเดินมา มุมปากของตัวนเจียเหยียนก็ยกสูงขึ้นอีกเล็กน้อย ดวงตาก็โค้งขึ้นตาม

เมื่อลู่ซิงฉือเดินมาถึงข้างเขา ตัวนเจียเหยียนได้แต่ต้องเงยหน้ามองคนที่ห่างกันเพียงคืบ

เขาแน่ใจแล้วว่าหลังจากเรียนจบมา ลู่ซิงฉือก็สูงขึ้นอีก ตอนนั้นเวลาเขาจะพูดกับอีกฝ่ายต้องเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ต่างกับความรู้สึกตอนมัธยมปลายโดยสิ้นเชิง

“ได้ข่าวว่าเว็บบอร์ดมหาลัย D ถึงขั้นระเบิด ฉันทักเลยมาดูซะหน่อย” จู่ๆ ตัวนเจียเหยียนก็พูดขึ้น “ท่าทางพี่ลู่ของฉินเหมือนปีนั้นเลยนะเนี่ย ตอนแรกตกคนทั้งอิจง ตอนนั้นตกมหาลัย D ไปครึ่งนึง ผ่านไปอีกหน่อยตกทั้งเมืองมหาลัยก็ไม่ใช่ฝัน”

“พูดไร้สาระอะไร”

ลู่ซิงฉือมองคนข้างๆ อย่างขบขัน ก่อนจะยื่นมือออกมา

เขาจับข้อมือของตัวนเจียเหยียน แล้วเลื่อนลงไป ประสานกับนิ้วมือทั้งห้าของทั้งคู่เข้าด้วยกัน ฝ่ามือแนบชิด

ตัวนเจียเหยียนยังคงพูด “ถ้าวันนี้ฉินไม่มา เดียวก็จะมีสาววิ่งเอาน้ำมาให้หายไข้ไหม”

ลู่ซิงฉือฟังตัวนเจียเหยียนพูดไม่จบไม่สิ้น เพิ่งจะตระหนักได้ว่าตัวนเจียเหยียนอาจจะกำลังทิ้ง

แม้บนหน้าของตัวนเจียเหยียนยังประดับรอยยิ้ม ตอนพูดก็ไม่จริงจัง แต่ลู่ซิงฉือรู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายกำลังสำรวจตัวเขาอยู่ตลอด

เพราะการคาดเดานี้ ในใจของลู่ซิงฉือจึงรู้สึกหวนขึ้นมา เขาหลุบตา

ลง พิจารณาสีหน้าของตัวนเจียเหียนอย่างละเอียด

เพื่อจะพิสูจน์ว่าตัวเองไม่ได้พูดไร้สาระ ตัวนเจียเหียนใช้สายตาบอกไปไปยังรุ่นพี่ผมยาวสลวย สวมเสื้อสีเหลืองที่อยู่ไม่ไกล “รุ่นพี่คนนั้นถือชามมียืนมาลิบกว่านาที่แล้ว ฉันว่าเขามอง...”

คำว่านายของตัวนเจียเหียนยังไม่ทันได้พูดออกไป

จู่ๆ ลูซิงฉือก็ขยับเข้ามา แล้วหอมแก้มเขา

เหมือนกลัวว่าเวลาสั้นเกินไป หลังจากลูซิงฉือถอยออกเพียงแป๊บหนึ่งก็ขยับมาจับผิวข้างหูของเขอีก

ช่วงเวลานั้น สายตาของคนรอบด้านต่างโดนพวกเขาดึงดูด

ในกลุ่มเด็กสาวมีเสียงกรี๊ดดังออกมา ทางกลุ่มเด็กหนุ่มมีเสียงโห่รับตามๆ กันลอยมา มีคนรีบหยิบมือถือมาถ่ายวิดีโอ เดิมทีครูฝึกของพวกเขากำลังจะไปแล้ว พอเห็นแบบนี้ก็หันกลับมา “นี่ นี่ นักศึกษาสองท่านนั้นอย่าเอิกเกริกกันนัก”

พูดนะพูดแบบนี้ แต่ครูฝึกเป็นคนเสียงดัง พอตะโกนออกไปกลับยังเรียกสายตามุ่คน

ตัวนเจียเหียนคิดไม่ถึงว่าจู่ๆ จะโดนหอม จึงมองอีกฝ่ายหนึ่งขึ้นไปชั่วขณะ

“ตอนนี้ไม่มีสาวให้น้ำฉันแล้ว” ลูซิงฉือมองท่าทางนิ่งงันของเขา ขยี้หัวเขาเบาๆ ความรู้สึกในดวงตาอ่อนโยน “ฉันมีแค่นายแล้ว”

หลังจากความรู้สึกแปลกใหม่ของการฝึกทหารผ่านพ้นไป สำหรับคนจำนวนมากแล้ว ต้องยืนอยู่ใต้แดดจ้าเป็นเวลานานทุกวันล้วนเป็นเรื่องทรมานอย่างมาก

สองสามวันมานี้ มหาวิทยาลัย A จะต้องฝึกซ้อมตอนกลางคืน บวกกับวันถัดมาต้องตื่นแต่เช้า ทุกวันตัวนเจียเหียนกลับห้องมาอาบน้ำแล้วก็แทบจะล้มตัวนอนทันที ไม่มีเวลาคุยกับลูซิงฉือ

เป็นแบบนี้ติดต่อกันหลายวัน พอตัวนเจียเหียนไม่มีเวลาสนใจในที่สุดลูซิงฉือก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาได้ยื่นเพื่อนร่วมห้องบอกว่า ข้างทาง

มีร้านขนมที่อร่อยมาก จึงสั่งขนมเย็นสองแก้ว คิดจะไปดูตัวนเจียเหียน
ซ่อมตอนกลางคืน

มหาวิทยาลัย A ในตอนกลางคืนมีแต่คู่รักมาเดินเล่น วันนี้ดวงจันทร์
กระจ่าง มีดวงดาวมากมาย พอเข้าไปใกล้ฟุ่มไม้ก็จะได้ยินเสียงร้องของแมลง
ตอนที่ลูซิงฉือมาถึงสนามซ้อม หลายนั่งอยู่บนพื้น ปล่อยให้
ครูฝึกพาร้องเพลง

เขามองไปรอบหนึ่ง ไม่เห็นเงาของตัวนเจียเหียนแถวนี้ กำลังจะ
หาคนมาถามว่าวิชาเอกภาษาต่างประเทศอยู่ตรงไหน จู่ๆที่ไม่ไกลก็มีเสียง
ตะโกนว่าดีมากลอยมาเป็นพักๆ

เขามองไปทางนั้น

คนจำนวนมากยืนล้อมรอบบัวตาดาย ด้านในน่าจะเป็นสองวิชาเอก
กำลังแข่งบาสกัน

สายตาของลูซิงฉือหยุดลงบนตัวของคนนั้นที่อยู่กลางสนาม
ตัวนเจียเหียนถอดเสื้อคลุมลายพราง เตะลูกบาสในมือกับพื้น เขา
จ้องคนที่ป้องกันอยู่ด้านหน้า สีหน้าจืดจาง

ตอนที่คนป้องกันขึ้นมาแย่งบาสอย่างอดไม่ได้ ตัวนเจียเหียนใช้
ท่าหลอกที่ทำให้อีกฝ่ายเข้าใจผิดหลงไปอีกทาง จากนั้นเขาก็รีบพุ่งไปยังใต้
เขตกำหนดสามวินาที แล้วกระโดดโยนลูกบาสลงห่วง

กลุ่มคนระเบิดเสียงโห่ร้องหลังจากลูกบาสลงห่วงอย่างแม่นยำ
ลูซิงฉือได้ยินเด็กหนุ่มสองสามคนด้านข้างคุยกัน “ถ้าทีมวิศวกรรม
ทรัพยากรน้ำแพ้ ต้องไปวิ่งใช้ไหม”

“สาขาภาษาต่างประเทศเล่นดูตันชะมัดเลย”

“มีแค่สองคนนั้นที่เก่ง โอเมก้าเอกภาษาต่างประเทศคนนั้น พวกนาย
รู้จักไหม”

“ไม่กี่วันมานี้นายถามเกี่ยวกับรุ่นน้องหลายครั้งแล้ว” อีกคนถามอย่าง
หยอกเย้า “ทำไม อยากไปขอช่องทางติดต่อจริงๆหรอ”

“นิดหน่อย” เด็กหนุ่มยิ้มพลางพยักหน้า “โอเมก้าที่เล่นบาสได้เก่ง
ขนาดนี้มีน้อยมาก”

“สวยด้วยใช่ไหมล่ะ”

เด็กหนุ่มก็ไม่ปฏิเสธ “ไม่รู้ว่าเขามีแฟนหรือเปล่า”

“น่าจะไม่มี ไม่เคยเห็นเขาสนิทสนมกับใครมาก”

ลูซิงฉือฟังพวกเขาคุยกันพลางมองไปยังตัวนเจียเหยียนที่อยู่กลางสนามอย่างนิ่งสงบ

เมื่อแข่งบาสจบ สาขาวิศวกรรมทรัพยากรน้ำเป็นฝ่ายแพ้ โดนครูฝึกพาไปวิ่งที่สนามกีฬา ตัวนเจียเหยียนเป็นเทพของทีมสาขาภาษาต่างประเทศ ได้รับเสียงโห่ร้องแสดงความยินดีจากทั้งชายและหญิงในเอกของพวกเขา มีคนถามเขาว่าต้องการน้ำเย็นหรือเปล่า เขากำลังจะรับมา ทันใดนั้นก็เห็นร่างที่คุ้นตาอยู่นอกสนาม

ตัวนเจียเหยียนรีบไปหา

เขามองอัลฟ่าตรงหน้าผ่านรั้วตาข่าย ในดวงตามีความขบขันเล็กน้อย “นายมาได้ยังไง”

“มาดูนาย”

“นายรอเดี๋ยว” ตัวนเจียเหยียนอ้อมออกมานอกรั้วตาข่าย ยื่นมือออกไปรับขานมที่ลูซิงฉือถืออยู่ “รสอะไร”

“ชาอุหลงฟงนม” ลูซิงฉือยกมือไปเชยคางเขา เด็กหนุ่มสองสามคนด้านข้างมองหน้ากันไปมา มองภาพตรงหน้าอย่างพูดอะไรไม่ออก

เมื่อก็พวกเขาเพิ่งจะพูดถึงตัวนเจียเหยียนต่อหน้าแฟนของเขา

ไม่ว่าจะคิดยังไงก็ระอ๊กระอ่วน

ลูซิงฉือเห็นเขาเจาะหลอดลงไปในแก้ว “เลิกแล้ว?”

ตัวนเจียเหยียนพยักหน้า

“งั้นไปกันเถอะ” เขาพูดพลางจับมือของตัวนเจียเหยียน

ตัวนเจียเหยียนหลบโดยอัตโนมัติ “ฉันเพิ่งจะจับลูกบาสมา สกปรก”

“ไม่เป็นไร” ลูซิงฉือจับมือเขาแน่นเล็กน้อย จูงมือเขาออกมา “แถวนี้มีห้องน้ำหรือเปล่า ไปล้างหน่อย”

ไม่กี่ไกลจากสนามบาสเกตบอลมีตึกปฏิบัติกร หลังจากล้างมือแล้ว ตัวนเจียเหยียนกำลังคิดจะถามลูซิงฉือว่าฝึกทหารวันนี้มีเรื่องสนุกอะไร

หรือเปล่า อัลฟาด้านหลังก็ขยับมา แขนเรียวยาวโอบไหล่ของเขาไว้ หลังมือ
บิดผ่านลำคอของเขาโดยไม่ตั้งใจ

ในห้องน้ำมีเพียงแค่พวกเขาสองคน เวลานี้แทบจะไม่มีใครผ่านมา
ทางนี้

“ตัวฉันมีเหงื่อ” ตัวนเจียเหยียนหลบหลีก “อย่ากอดฉัน”

เขาคิดไม่ถึงว่าคนด้านหลังกลับโอบเขาแน่นกว่าเดิม จู่ๆ บนตอมาก็รู้สึก
ถึงสัมผัสร้อน

หลังจากนั้นก็มีความเจ็บเล็กน้อย

ตัวนเจียเหยียนนิ่งงัน คิดไม่ถึงว่าลูซิงฉือจะกัดหลังคอของเขา แต่
นั่นเป็นแค่การกัดแบบตื้นๆ ราวกับกำลังยืนยันความเป็นเจ้าของ

ระหว่างที่ตัวนเจียเหยียนตะลึงงัน ลูซิงฉือเอียงหน้าโน้มไปเรียกที่
ข้างหูเบาๆ “อาเหย์”

“หืม”

“หลังฝึกทหารเสร็จ ย้ายออกไปอยู่กับฉันไหม” ลมหายใจของลู-
ซิงฉือเป่าลงบนใบหูเขา จักจี้เล็กน้อย “ไม่อย่างนั้นสามสัปดาห์ก็ไม่ได้เจอหน้า
ฉันไม่ชิน”

เดิมทีพวกเขาก็ตกลงกันแล้ว ตอนฝึกทหารอยู่หอพัก ทำความ
สนิทสนมกับเพื่อนร่วมห้องหน่อย หลังจากฝึกทหารผ่านไปแล้วก็ย้ายออกไป
อยู่ด้วยกัน

ตัวนเจียเหยียนไม่รู้ว่าทำไมเขาต้องพูดเรื่องนี้ซ้ำ แต่ก็ยังคงพยักหน้า
ลูซิงฉือยกยืม ใช้นิ้วชี้ของเขาสีแดงเข้ม เขาวางใจกว้าง “เล่นบาส
ได้ดีมาก เหมือนเมื่อก่อนเลย”

เปล่งประกายเหมือนกัน

เปล่งประกายจนเขาคิดว่าถ้าไม่ทิ้งอะไรไว้บนตัวอีกฝ่ายสักหน่อย
ก็ไม่วางใจให้ตัวนเจียเหยียนอยู่คนเดียวในที่ที่เขามองไม่เห็น

เขาอาจจะคิดมากไปหน่อย และยึดติดไปหน่อย

ตัวนเจียเหยียนไม่รู้ถึงความคิดของเขา ยังคงหัวเราะว่า “เทพบุตร
แห่งมหาลัย D ชมนั่น เป็นเกียรตินะเนี่ย”

ลูซิงฉือก็หัวเราะไปกับเขาด้วย แล้วก้มหน้าจูบลงบนผิวง้างลำคอของเขา

แรงจูบนี้หนักหน่วงมาก ตัวนเจียเหียนโดนกดไว้จากด้านหลัง ทำได้เพียงปล่อยให้เขาจูบต่อไป

เพิ่งจะออกกำลังกายมา เดิมทีหัวใจของตัวนเจียเหียนก็เต้นเร็วอยู่แล้ว ตอนนี้โดนอัลฟ่าจูบ หัวของเขาใกล้จะติดไฟแล้ว

ตัวนเจียเหียนเหลือบเห็นสีหน้าของตัวเองในกระจกโดยไม่ตั้งใจ หัวใจระตุกวนจนต้องรีบละสายตาหนี

ตอนที่ตัวนเจียเหียนกลับมาถึงห้อง วางบาร์บีคิวที่ซื้อกลับมาไว้บนโต๊ะของตัวเอง “ซื้อม้อตึกมาให้พวกนาย วางไว้ตรงนั้นะ เต๋ยมมาเอาสละ”

“ว้าว ขอบคุณพี่ตัวน กำลังหิวอยู่พอดี” เชียหรงานพูดพลางลงมาจากเตียง “นายไปกับแฟนเธอ”

วันนี้ตอนเล่นบาส เชียหรงานก็เห็นลูซิงฉือที่อยู่ข้างสนาม

หน้าตาดีเหมือนในความทรงจำจริงๆ ตัวนเจียเหียนยืนอยู่กับอีกฝ่าย เป็นภาพที่ค่อนข้างเจริญตา

ตัวนเจียเหียนพยักหน้า เหนื่อยมาทั้งคำ เขาอยากอาบน้ำแล้ว “ห้องน้ำมีคนหรือเปล่า”

“หลินตู้กำลังอาบน้ำ น่าจะใกล้ออกมาแล้ว” เชียหรงานกำลังจะไปหยิบบาร์บีคิว เห็นรอยแดงชัดเจนบนคอของตัวนเจียเหียนโดยไม่ตั้งใจ

“แฟนของนาย” เชียหรงานตะลัน “รุนแรงจัง”

ดูไปแล้วค่อนข้างอ่อนโยน ทำไมความต้องการเป็นเจ้าของถึงรุนแรงขนาดนี้

“แต่แบบนี้ก็ดี นายไม่รู้อะไร วันนี้มีคนมาขอไอทีวีเซตของนาย จากฉันอีกแล้ว พู้งั้นนายไปยืนอยู่ตรงนั้น แค่มุ่ทุกคนเห็นรายนั่นบนคอนาย... อืม ทุกคนก็จะรู้ว่านายมีเจ้าของแล้ว”

เซียหรงานพูดพล่ามมาถึงตรงนี้ ทันใดนั้นก็กระจ่างขึ้นมา “เขาตั้งใจ...” ทิ้งรอยจูบที่ชัดเจนขนาดนี้ไว้หรือเปล่า

ทันใดตัวนเจียเหยียนก็ตระหนักขึ้นได้ว่าทำไมตอนที่อยู่ตรงอ่างล้างมือ
ก่อนหน้านี้ ลู่ชิงฉือถึงทำแบบนั้น

ในตอนนี่เอง มือถือก็สั่น ตัวนเจียเหยียนก้มหน้าไปดู

เป็นข้อความของลู่ชิงฉือ

[ถึงหอหรือยัง]

[ถึงแล้ว] ตัวนเจียเหยียนครุ่นคิด แล้วก็เสริมอีกประโยคหยอกเขา
[เจ้าคนขี้หึง]

Rose Publishing

ตอนพิเศษ

2

หลังการฝึกทหารจบลงไม่นาน ตัวนเจียเหียนกับ
ลูซิงฉือก็ย้ายออกไปอยู่นอกมหาวิทยาลัยด้วยกัน

แม้เวลาในชีวิตประจำวันจะต่างกันไม่มาก แต่เพราะตารางเรียนของ
สองคนไม่เหมือนกัน หลายครั้งในคอนโดจะอยู่เพียงคนเดียว

ย้ายออกมาอยู่นอกมหาวิทยาลัยพักหนึ่งแล้ว ตัวนเจียเหียนว่างจนเบื่อ
พลบค่ำวันหนึ่ง ลูซิงฉือที่เพิ่งเลิกเรียนเปิดประตูเข้ามา ตัวนเจียเหียนที่
กำลังเล่นมือถืออยู่บนโซฟาเงยหน้ามองเขา

“ฉันอยากเลี้ยงแมว”

ตัวนเจียเหียนใช้ดวงตาสีอำพันจ้องอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ เห็นชัดว่า
กำลังสังเกตว่าเขาเต็มใจยอมรับสมาชิกใหม่หรือไม่

“เลี้ยงแมวทำไม” ลูซิงฉือเปลี่ยนรองเท้าเข้ามา หลังจากล้างมือแล้ว
ก็เดินมาข้างโซฟา บีบแก้มของอีกฝ่ายเบาๆ เห็นตัวนเจียเหียนตาปริบ
โดยไม่รู้ตัว มุมปากของเขาก็แสดงออกถึงความขบขันอยู่สองสามส่วน “ฉัน
เลี้ยงนายคนเดียวก็พอแล้ว”

ตัวนเจียเหียนทำตามใจตัวเองจนเคยชิน ลูซิงฉือคิดว่าครั้งนี้เขาสนใจ
ชั่วคราวชั่วคราวเหมือนเคย จึงไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ

คิดไม่ถึงว่าหลายวันมานี้ ตอนที่ตัวเองกลับถึงบ้าน มักจะเห็นตัวน-
เจียเหียนกำลังดูคลิปลิสต์วีลียง

ตอนกลางคืนก่อนนอน เขามองไปทางอีกฝ่ายแล้วถามออกมา “ดูแมวอีกแล้ว?”

ตัวนเจียเหียนพยักหน้า

“อยากเลี้ยงจริงๆ เหรอ” ลูซิงฉือขยี้หัวเขา แล้วขยับไปดูด้วยกัน
แมวบนหน้าจอกำลังส่งเสียงคราง “น่ารักก็น่ารักอยู่ แต่นายรับมันมาเลี้ยง
ต้องช่วยมันทำความสะอาด ยังมีขนร่วงอีก”

ตัวนเจียเหียนเห็นเขาใจอ่อนแล้ว ก็รีบพูดอย่างว่องไว “นายครึ่งหนึ่ง
ฉันครึ่งหนึ่ง ก็ไม่ได้ลำบากมาก”

“...” ลูซิงฉือหัวเราะ “ฉันก็ต้องดูแลครึ่งหนึ่ง?”

“ขั้นตอนที่ฉันไม่อยู่บ้าน นายคงไม่ทนเห็นมันหิวหรือไข่มั้ย” ตัวน-
เจียเหียนหัวเราะว่า ขยับมากลี้แก่้มเขาแล้วหอมหนึ่งที่ “เลี้ยงเถอะนะ”

เห็นลูซิงฉือไม่พูด ราวกับกำลังพิจารณา ตัวนเจียเหียนครุ่นคิด
เล็กน้อย พูดเสียงเบาอยู่ข้างหูเขา “พี่ลู ฉันอยากเลี้ยงแมว”

ลมหายใจของเขาพาไอร้อนบางเบามาด้วย ทั้งบนตัวยังมีกลิ่นหอมของ
ฟีโรโมนอยู่เล็กน้อย เมื่อเห็นเขาตั้งใจแบบนี้ สมองของลูซิงฉือก็กว้างเปล่า
ไปชั่วขณะ

เมื่อตระหนักได้ว่าตัวเองจิตใจฟุ้งซ่านโดยไม่รู้ตัว ลูซิงฉือก็ถอนหายใจ

“สุดลัปดาห์ไปดูกัน” เขาถอยให้หนึ่งก้าว เริ่มพิจารณาอย่างจริงจัง
“ที่สโมสรนักศึกษามีรุ่นพี่คนหนึ่งเลี้ยงแมวเหมือนกัน เขามีร้านขายแมวที่รู้จัก
กันดี เหมือนว่าจะไม่แย่”

ตัวนเจียเหียนดวงตาเป็นประกาย กำลังจะประจบเขาสักสองประโยค
ลูซิงฉือก็ยื่นมือไปได้ผ้าห่มแล้ว

ตัวนเจียเหียนส่งเสียงอึก รับไม่ค่อยไหว “เมื่อวานนายเพิ่งบอกว่า
อาทิตย์นี้ไม่ทำอะไรแล้ว”

“พูดเหรอ” ลูซิงฉือมองไปทางเขาอย่างไร้เดียงสา “จำไม่ได้แล้ว”

เห็นลูซิงฉือหน้าด้านหน้าทน ตัวนเจียเหียนถีบเขาที่หนึ่ง “คิดจะทำ
ไม่รู้ไม่ชี้เหรอ”

ไม่รอให้ลูซิงฉือพูด จู่ๆ ตัวนเจียเหียนก็ยิ้มร้าย “ฉันนายลองร้อง

เหมียว ฉันจะลองพิจารณาให้นายพูดคำพูดได้”

ลูซิงฉือย้าคำพูดของเขาเนิบนาบรอบหนึ่งก่อน ยัมกริม “ร้องเหมียว?”

กลิ่นที่มีความคุกคามของอัลฟาโอบล้อมเขาไว้ ฟิโรโมนระเบิดออกบนไหล่ของตัวนเจียเหียนราวกับหิมะที่เย็นสดชื่น

ขนตาของตัวนเจียเหียนสั่นไหว ริมปลั๊กลูซิงฉือ เกือบสั่นหน้าหยอกล้อ “พຽ່ງนี้ฉันนัดเพื่อนเล่นบาส”

ถ้าให้ลูซิงฉือทำตามใจตัวเอง พຽ່ງนี้เขาต้องออกกำลังกายหนักๆ ไม่ได้แน่นอน

“ไม่ทำ” ลูซิงฉือมองเขา พูดอ่อนโยน “แต่ขอกอดหน่อย”

“...” ตัวนเจียเหียนนึกในใจ ท่านผู้นี้รู้จักความรู้สึกถอยนะเนี่ย ตาเห็นอีกฝ่ายโน้มตัวมา ตัวนเจียเหียนยื่นมือออกไปตอบหลังของลูซิงฉือเบาๆ ไม่ต่อต้านการชิดใกล้ของเขา

สุดท้ายพวกเขาก็รับแมวเร็กดอลล์ตัวหนึ่งมาจากร้านขายแมว

แมวน้อยที่รับกลับมาทั้งตัวเป็นสีขาวราวกับหิมะ มีเพียงบริเวณใบหูและใกล้ๆ แก้มที่เป็นสีเทาอ่อนสวยงาม ตัวนเจียเหียนวางมันลงบนพื้นจุ่มจมูกของแมวน้อยอย่างสำรวจ

เพราะรูปลักษณ์ภายนอกที่โดดเด่น เพียงแค่เข้าไปในร้านขายแมว ตัวนเจียเหียนก็โดนมันดึงดูดสายตา ที่ไม่คาดคิดก็คือ ลูกแมวตัวนี้ก็เหมือนจะชอบเขามากเหมือนกัน ในระหว่างที่เลือกก็คอยคลอเคลียทำตัวสนิทสนมกับตัวนเจียเหียนอยู่ตลอด

ลูซิงฉือเห็นหนึ่งคนหนึ่งแมวเล่นกันอย่างมีความสุข จึงเอ่ยปากขัดเขา “คิดหรือยังว่าจะตั้งชื่ออะไร”

ตัวนเจียเหียนไม่แม้แต่จะเงยหน้า “ชื่อหมีน้อย”

ลูซิงฉือ “...”

ลูซิงฉือ “งั้นก็เรียกหมีน้อยแล้วกัน”

ลูซิงฉือมองแมวเร็กดอลล์ที่ตัวนเจียเหียนทำท่าน่ารักใส่ แล้วนั่งยองๆ ลง ยื่นมือออกมา อยากจะจับมัน

เขายังไม่ทันได้จับโดนหัวของเจ้าแร็กดอลล์ จู่ๆ มันก็เอนหัวหลบกระโดดไปบนหน้าตักของตัวนเจียเหียนอย่างรวดเร็ว

ตัวนเจียเหียนตะลึงเล็กน้อย มองลูซิงฉือโดยอัตโนมัติ แต่เขาก็โดนเจ้าแร็กดอลล์บนตัวดึงดูดความสนใจอย่างรวดเร็ว ก้อนนุ่มๆ ขยับใช้ไปมาตรงอ้อมอก ตัวนเจียเหียนอ้าสองแขนออกกอดมันอย่างช่วยไม่ได้

ได้รับการต้อนรับจากเจ้านายคนใหม่ เจ้าแร็กดอลล์ส่งเสียงร้องน้อยๆ อย่างมีความสุข

ตัวนเจียเหียน “หมีน้อย”

เจ้าแร็กดอลล์ “เหมียว”

ตัวนเจียเหียน “หมีน้อยของพวกเราฉลาดจริงๆ เลย”

เจ้าแร็กดอลล์ “เหมียวๆ!”

ลูซิงฉือมองภาพนี้ เลิกควั่นเล็กน้อย มองไปยังดวงตาสีฟ้ากลมโตของเจ้าแร็กดอลล์

แมวในอ้อมกอดของตัวนเจียเหียนสลับตากับลูซิงฉือเงิบๆ พักหนึ่งทันทันนั้นก็สะบัดหัว หันกันให้เขา

ลูซิงฉือ “...”

เขารู้สึกได้ราวๆ ว่าแมวตัวนี้เหมือนจะไม่ค่อยชอบเขาเท่าไร

ความเป็นจริงพิสูจน์ว่าข้อสันนิษฐานของเขาถูกต้อง

แทนที่จะบอกว่าไม่ชอบ ไม่สู้บอกว่าแมวไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา ทุกครั้งที่เขาพยายามจะสัมผัสตัว แมวก็จะแสดงท่าทีต่อต้าน มีบางครั้งถึงขั้นหนีไปที่อื่นอย่างเปิดเผย มีเพียงตอนที่เขาใช้อาหารล่อ เจ้าตัวนี้ถึงจะเต็มใจมองเขาบ้าง

ถือโอกาสตอนที่แมวก้มหน้าเลียอาหารในถาด ลูซิงฉือเกาหางของมัน เห็นแมวส่ายหัวอย่างต่อเนื่อง ลูซิงฉือก็หัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้

เขายื่นมือออกไป สอดมือเข้าใต้รักแร้ของแมว แล้วอุ้มมันขึ้นมา

สองตาประสานกัน

ลูซิงฉือมองดวงตาสีฟ้าเข้มของมัน พึมพำกับตัวเอง “หน้าตาน่ารักดีเหมือนกันนะ”

“...”

“แต่นิสัยแย่ไปหน่อย”

เขาพูดพลาซอ้มแมวนั่งลงบนโซฟา

แมวพยายามกระโดดออกจากตัวเขา ลูซิงฉือสังเกตเห็นถึงการกระทำเล็กๆน้อยๆของมัน จึงกอดมันไว้ในอก

หลังจากกอดกักมันไว้แล้ว ลูซิงฉือก็ลูบหลังมัน ตามกึ่งหยอกล้อกึ่งจริงจัง “ทำไมแกเห็นฉันแล้วชอบหนี”

เจ้านี่เห็นเขาอย่างกับเห็นผี ไกลได้ขนาดไหนก็กระโดดหนีไปไกลเท่านั้น แต่มันกลับติดตัวจนเจียเหียนมาก ไม่ว่าจะเมื่อไหร่ก็ชอบอยู่บนตัวอีกฝ่าย ท่าที่ที่มีต่อสองคนต่างกันราวกับฟ้ากับเหว

แมวน่าจะคิดไม่ถึงว่าครั้งนี้เขาจะกล้าขนาดนี้ ถึงขั้นกล้าที่จะบังคับกอดตัวมัน จึงนั่งอยู่ที่เดิมไปพักหนึ่ง

“แกยังแหย่แฟนฉันอีก” ลูซิงฉือจิ้มปลายจมูกที่เย็นเล็กน้อยของมัน “เกินไปหน่อยนะแฉะ”

เจ้าแมวรู้สึกได้ถึงความเป็นมิตรและความสนิทสนมของเขา จึงส่ายหางอย่างเกียจคร้าน หมอบอยู่บนตักของลูซิงฉือราวกับลดตัวลงมา

ลูซิงฉือเห็นมันไม่คิดจะหนีแล้ว คิดว่าวันนี้มันค่อนข้างฉลาด กำลังพิจารณาว่าควรจะเป็นคอนโดแมวที่ใหญ่กว่านี้ให้มันดีหรือไม่ ตัวนเจียเหียนก็เปิดประตูออกมาจากห้องนอน

เขาเพิ่งอาบน้ำเสร็จ เห็นแมวหมอบอยู่บนตัวของลูซิงฉืออย่างสงบเสงี่ยม ตัวนเจียเหียนร้องหิมอย่างแปลกใจเล็กน้อย

หลังตั้งสติขึ้นมาได้ ตัวนเจียเหียนก็พาดผ้าขนหนูไว้ด้านข้าง อยากไปเล่นสนุกด้วยบ้าง คิดไม่ถึงว่าแมวที่เดิมทีสงบเรียบร้อยจะมาทางเขาทีหนึ่ง ทันใดนั้นก็เริ่มร้องเสียงๆไม่หยุด

มันพยายามกระโดดลงมาจากอ้อมแขนของลูซิงฉือ ท่าทางอยากจะพุ่งออกมาเดี๋ยวนี้ ลูซิงฉือคาดไม่ถึงว่าจู่ๆมันจะเปลี่ยนท่าที่แบบนี้ จึงนั่งงันไปครู่หนึ่ง

“ลูซิงฉือ” ตัวนเจียเหียนถามอย่างอดไม่ได้ “นายแกเลี้ยงมันใช่ไหม”

“เปล่านี้” ลูซิงฉือมอง “ฉันก็แค่กดดันเดียว”

และในตอนนี้เอง เจ้าแม่อือโอกาสตอนที่เขาไม่ทันระวัง กระโดดออกจากอ้อมกอดของเขาไปทันที มันพุ่งไปข้างตัวนเจียเหียน สองขาหลังยืนอยู่บนพื้น สองขาน้ำช่อบนขาตัวนเจียเหียนเบาๆ ไม่หยุด ทำทางอยากให้อุ้ม

ตัวนเจียเหียนเห็นท่าทางนี้ของมัน ใจก็อ่อนยวบ โนม้ตัวลงอุ้มมันเข้ามาในอ้อมกอด เขาเหลือบตาขึ้นมองไปทางลูซิงฉือ “ไม่มีเรื่องอะไรนายจะกดดันทำไม”

ลูซิงฉือ “...”

เขามองแมวที่ออดอ้อนอยู่ในอ้อมกอดของตัวนเจียเหียน เกือบจะโมโหจนฆ่าเพราะเจ้านี่

เวลานานเข้า แม้แต่ตัวนเจียเหียนก็รู้สึกได้ถึงความเข้ากันไม่ได้ระหว่างลูซิงฉือและแมว

ตัวนเจียเหียนมองดูเจ้าแร็กดอลล์ที่เดิมที่ร้องขออาหารอยู่ในอ้อมกอดเขาเองนั้น พบว่าเขาวางถาดอาหารใส่มือของลูซิงฉือมันก็ลังเลอยู่นาน สุดท้ายก็สับตัดทางจากไป ทำทางยอมอดแต่ไม่ยอมยกประจบประแจงลูซิงฉือ ตัวนเจียเหียนยิ้มตาไ้คงอย่างอดไม่ได้ “ทำไมมันไม่ติดนายสักนิดเลย”

ตอนที่เขายืมถุงใต้ตาพลันปรากฏขึ้นชัดเจน ช่วงนี้เพิ่งจะเข้าสู่ฤดูหนาวในคอนโดมิเนียมเปิดฮีเตอร์ ตัวนเจียเหียนสวมเสื้อไหมพรมสีขาว เผยกระดูกไหปลาร้าผอมบางส่วนหนึ่ง

ลูซิงฉือกำลังคิดจะพูด จู่ๆ ก็รู้สึกว่าตัวค่อนข้างร้อน

เขาหรีตาลง ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงเล็กน้อย

ในอากาศค่อยๆ มีกลิ่นฟีโรโมนปะทุขึ้น

ไม่เหมือนยามปกติ กลิ่นของอัลฟาให้ความรู้สึกกรูกรานรุนแรง ปกคลุมเต็มไปหมด ในห้องเต็มไปด้วยกลิ่นของต้นหญ้า

เจ้าแร็กดอลล์ที่ที่แรกยังเล่นหางของตัวเองอยู่พลิกตัวขึ้นมาทันที มองมาทางนี้อย่างระแวงระวัง

ตัวนเจียเหียนล้งเลเล็กน้อย “นายถึงช่วงรักแล้ว?”

ลูซิงฉือสบตากับเขา พยักหน้าเบาๆ

รัทของอัลฟามักจะไม่มีแบบแผน หนึ่งปีน่าจะมาประมาณสามถึงสี่ครั้ง ในช่วงรัท ความต้องการควบคุมและครอบครองของอัลฟาจะอยู่ในจุดสูงสุด สำหรับอัลฟาที่มีคู่แล้ว ช่วงนี้จะควบคุมความต้องการกลืนกินคู่ของตัวเองยากเป็นอย่างยิ่ง

บางทีอาจจะเป็นเพราะอายุที่เพิ่มขึ้น อาการรัทของลูซิงฉือน่ากลัวกว่าที่ผ่านมา ตัวนเจียเหียนรู้สึกได้ถึงฟีโรโมนบนตัวอีกฝ่าย สัญชาตญาณทำให้เขาขออ่อนอยู่บ้าง

หลังจากลึงเลפקหนึ่ง ตัวนเจียเหียนวางถาดอาหารแมวไว้ด้านข้าง จากนั้นเดินไปข้างลูซิงฉือ

จากประสบการณ์ในอดีต วิธีที่ดีที่สุดในตอนนี้เป็นทำให้อีกฝ่ายรู้สึกปลอดภัย ตัวนเจียเหียนคิดจะยื่นมือออกไปกอดเขา แชนกลับโดนดึงไปด้านหลัง ทั้งตัวตกอยู่ในอ้อมกอดของลูซิงฉือ

แต่คนที่กอดเขากลับยังตั้งใจถามอย่างหยอกล้อ “ทำไมเดินไม่ระวังเลยล่ะ”

ตัวนเจียเหียนยันตัวจะลุกขึ้น คิดจะพูดว่าถ้านายอุ่นวยอีกก็รัทไปคนเดียวเลย ลูซิงฉือเห็นเขาอ้าปาก ก็ตรงเข้าจับทันที

ฟีโรโมนของทั้งสองคนเกี่ยวพันเข้าด้วยกัน ลมหายใจสอดประสาน ลูซิงฉือปล่อยเขาลงบนโซฟา พอเห็นท่าทางของเขาตอนนี้ มือหนึ่งก็โอบรอบคอเขา ปลายนิ้วลูบไล้ต่อมของโอเมก้าอย่างเชื่องช้า

“ม้าว...”

เจ้าเร็กดอลล์ที่ในที่สุดก็ทนไม่ไหวเพราะถูกเมินเป็นเวลานานร้องขึ้นทีหนึ่ง

ดวงตาสีฟ้าเข้มของมันจ้องมาทางนี้ไม่กะพริบ รวากับไม่เข้าใจว่าพวกเขา กำลังทำอะไรกัน

ลูซิงฉือมองมันทีหนึ่ง มุมปากยกขึ้นเป็นโค้งเล็กน้อย เขาโน้มตัวลงพูดอยู่ข้างหูตัวนเจียเหียน “มันกำลังมองทางนี้”

ตัวนเจียเหียนคิดจะพูดว่าฉันรู้ ปลายนิ้วของลูซิงฉือก็จิ้มลงบน

ลูกกระต๊อเขาไม่เบาไม่แรง เมื่อตระหนักได้ว่าอีกฝ่ายคิดจะทำอะไร ตัวนเจียเหยียนจับมือของเขาไว้ พุดเสียงต่ำ “นายรู้ผิดรู้ถูกหน่อยได้ไหม”

ตัวนเจียเหยียนใช้สายตาบอกไปไปยังลูกแมวที่อยู่บนพื้น “น้องเพิ่งจะสี่เดือนกว่า ยังไม่บรรลุนิติภาวะ”

“ฉันนายบอกให้มันหลับตา” ลูซิงฉือครุ่นคิด ก่อนจะเป็นฝ่ายเตือนตัวนเจียเหยียน “เดี๋ยวนายร้องเสียงเบาหน่อย อย่าพาเด็กน้อยเสียคน”

“...” ตัวนเจียเหยียนเห็นเขาพุดมั่วซั่ว จึงวกกลับมายังเรื่องเดิม “ไปห้องนอน”

ได้ยินคำขอของเขา ลูซิงฉือก็ยิ้ม หยุดการกระทำอย่างให้ความร่วมมือ เขาก็ไม่คิดจะทำอะไรในห้องรับแขกจริงๆ อัลฟาที่รืทต่างก็มีความซี้ทงมากกว่าปกติ แม้จะเป็นแค่แมวตัวหนึ่ง เขาก็ไม่ยากให้มันเห็นทั้งตัวของตัวนเจียเหยียน

เขาใช้สองแขนซ้อนตัวนเจียเหยียน แล้วอุ้มอีกฝ่ายขึ้นมา และเพื่อช่วยในการทรงตัว ตัวนเจียเหยียนจำต้องโอบรอบคอเขาไว้ สองขาลอยอยู่ในอากาศ

ในบรรดาท่ากอดมากมาย ตัวนเจียเหยียนไม่ชินกับท่าแบบนี้ที่สุด หนึ่งคือรู้สึกเขินอาย สองคือกอดกันแบบนี้ เขาทำได้แค่พึ่งพาลูซิงฉือ หลังเข้ามาในห้อง ตัวนเจียเหยียนเพิ่งจะถูกวางลงบนเตียง ลูซิงฉือก็มาจัดการเสื้อผ้าเขา

ราวกับแมว

ติดคนถึงที่สุด

“เหมือนฉันจะรู้แล้วว่าทำไมนายถึงเข้ากับมันไม่ค่อยได้” จู๋ๆ ตัวนเจียเหยียนก็พุดขึ้น

ลูซิงฉือจิบที่มุมปากของเขา เสียงแหบแห้งเล็กน้อย “ทำไม”

“หมาลู”

“หืม”

“นี่ไง ไซ้ เพราะเรื่องนี้” ตัวนเจียเหยียนแกว่งเท้าพลางยิ้ม “แมวกับหมายากที่จะเข้ากันได้ดี”

ลูซิงฉือเจียบอยู่พักหนึ่ง

“เพราะพวกเราต่างก็ชอบนาย” เขาแก้ไขเสียงเบา “นายเป็นของฉันมันไม่พอใจ”

ตัวนเจียเหยียนนั่งงั้น ใบหูค่อยๆ ร้อนขึ้น

ตอนที่โดนจับข้อมือทั้งสองข้าง ตัวนเจียเหยียนเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อรับจูบของเขา

ถ้าเทียบกับแมวแล้ว เหมือนลูซิงฉือจะติดคนมากกว่านิดหน่อย

เพราะแมวจะไม่คร่อมทับตัวเขาอย่างรุนแรง แล้วครอบครองทุกส่วนของเขาที่ละนิดแบบนี้

ตอนที่ออกมาจากห้องนอน ลูซิงฉือสวมรองเท้าสลิปเปอร์ เปิดไฟอย่างเอื่อยๆ

เขาเพิ่งจะอาบน้ำเสร็จ กลิ่นบนตัวหายไปเกือบหมดแล้ว ก่อนที่ตัวนเจียเหยียนจะเหนื่อยจนหลับไป ยังไม่วายเตือนเขาว่าอย่าลืมให้อาหารแมว แม้จะไม่อยากแยกจากโอเมก้าของตัวเองเท่าไร แต่พอคิดว่าเจ้าแร็กดอลล์ด้านนอกหิวมาครั้งก่อนวันแล้ว ลูซิงฉือจึงทำได้เพียงแค่เปิดประตูออกมา

พอเปิดไฟ เขาก็เห็นแร็กดอลล์นั่งอยู่ไม่ไกล

“เด็กน้อย” ลูซิงฉือเรียกมัน “หิวหรือยัง”

เจ้าแร็กดอลล์ตัวสั้น ถอยไปก้าวหนึ่งทันที

มันฟังไม่ออกว่าเขากำลังพูดอะไร มันรู้สึกได้เพียงอย่างเดียวว่ากลิ่นบนตัวของลูซิงฉือไม่เหมือนเดิม การคุกคามที่รุนแรงนี้ทำให้มันรู้สึกไม่ปลอดภัย

เมื่อเห็นแร็กดอลล์ร้องเหมียวๆ ใส่ตัวเองไม่หยุด ลูซิงฉือยื่นมือไปปิดประตูห้องนอน

“เลิกร้องได้แล้ว” เขาพูด “ฉันจะหาอาหารให้”

เขามองไปบนโต๊ะกาแฟ อาหารแมวที่ตัวนเจียเหยียนป้อนไปได้ครึ่งหนึ่งก่อนหน้านี้โดนเจ้าแร็กดอลล์กินจนหมดแล้ว เขาจึงหาอาหารให้มันใหม่

เหนือความคาดหมาย เจ้าเร็กดอลล์ไม่ได้ตามมา แต่กลับหันมองไปทางประตูห้องนอน ถึงขั้นพยายามมุดหัวเข้าไปในช่องประตู ลูซิงฉือเห็นแบบนี้ก็นั่งยองๆ ลง เกาแก้มของเจ้าเร็กดอลล์ “แกกำลังหาเขาเหรอ”

เร็กดอลล์หันหน้ามาทันที ร้องเหมียวใส่เขาอย่างหงุดหงิด เมื่อตระหนักได้ว่าตัวเองน่าจะไม่ใช่คนดีอะไรในหัวของเจ้าเร็กดอลล์นี้ ลูซิงฉือก็หุบตาลง มุมปากยกขึ้นเป็นโค้งเล็กน้อย “เขาโดนฉันกินไปแล้ว”

แมวตัวหนึ่ง ย่อมไม่รู้ว่าเขากำลังพูดเรื่องอะไร แต่เห็นท่าทางโง่งมทั้งยังเร้งร้อนของเจ้าเร็กดอลล์ ลูซิงฉือคิดว่าค่อนข้างตลก เขาเดินถาดอาหารไปตรงหน้าเจ้าเร็กดอลล์ แมวที่หิวมาเกือบทั้งวันก้มหัวลงไปเลียอาหารในถาดอย่างอดไม่ได้ ลูซิงฉือถือโอกาสวางมือลงบนหัวแมว

นุ่มนวล สัมผัสไม่เลวเลย “พอกินหมดแล้ว ก็จะไม่อ้วนแถมอีกสินะ” ลูซิงฉือเพิ่งจะพูดจบ เจ้าเร็กดอลล์ก็สะบัดหัว แยกเขี้ยวใส่ราวกับทนรับความวุ่นวายของเขาไม่ไหวแล้ว

ลูซิงฉือเห็นแบบนี้ ก็เลิกจูบเจ้าเร็กดอลล์ เขาเคาะมะเหงกลงบนหัวของมันเบาๆ “แกค่อยๆ กิน ฉันไม่จับแกแล้ว”

หลังการรื้อครั้งนั้นผ่านไป ลูซิงฉือรู้สึกราวกับว่าตัวเองทำผิดต่อเจ้าเร็กดอลล์ตัวนี้โดยสมบูรณ์

จากที่ไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา มาถึงขั้นที่ตอนนี้พอมันเห็นเขาแล้วจะต้องเดินอ้อม ถึงเขาจะเอาอาหารมาล่อ มันก็จะคาบอาหารแล้ววิ่งไปทางอื่น ช่วงใกล้ปลายเทอม ทั้งสองคนต่างก็ยุ่งขึ้น วิชาเอกของตัวนเจียเหยียน สอบเพียงแค่สามวิชา สัปดาห์สอบของมหาวิทยาลัย D กลับมีชื่อเสียงเรื่องความเข้มข้น แล้วลูซิงฉือยังเลือกวิชาเอกสุดโหดของมหาวิทยาลัย D อีก ต้องทบทวนทั้งคืนอยู่ติดกันหลายวัน

คำวันศุกร์ ชมรมมีงานเลี้ยงกะทันหัน ตัวนเจียเหียนส่งข้อความหาลูซิงฉือ ให้เขากลับไปแล้วอย่าลืมให้อาหารแมว

ลูซิงฉือน่าจะว่างไม่มีอะไรทำ เขาถ่ายรูปแรกดอลล์เดินวนรอบถาดอาหารส่งมา

[ที่บ้านไม่มีอาหารแล้ว มันไม่ยอมกินอาหารเม็ด]

ตัวนเจียเหียนตอบกลับ [นายเอาใจมันหน่อย]

ข้อความของลูซิงฉือถูกส่งมาทีละข้อความ

[เอาใจแล้ว ไม่ได้ผล]

[เจ้านายน้อยยอมสนใจฉันครั้งนึง ฉันก็ไม่รู้จะขอบคุณมันยังไงแล้ว]

[มันคว่างานของตัวเองแล้ว]

[...]

[นายกลับมาเอาใจเถอะ]

ห่างกันคนละฝั่งหน้าจอ ตัวนเจียเหียนยังนึกภาพความวุ่นวายที่บ้านออก

ตัวนเจียเหียนจนปัญญา ทำได้เพียงแค่ให้ลูซิงฉือเก็บกวาดห้องก่อน คนที่มาร่วมงานเลี้ยงชมรมต่างเป็นนักศึกษาใหม่ในปีของพวกเขา ขณะที่ตัวนเจียเหียนนึกถึงแต่เจ้าแรกดอลล์ที่บ้าน พอเห็นว่ามีคนออกจากงานแล้ว เขาก็หาข้ออ้างรีบกลับทันที

ตอนที่กลับมาถึงคอนโดมิเนียม ตัวนเจียเหียนเปิดประตู เกือบจะคิดว่าตัวเองตาผาด

น่าจะเป็นเพราะช่วงนี้รีบหบทบทเรียน ลูซิงฉือจึงรอเขากลับจนหลับไป อัลฟาที่ตัวสูงใหญ่นอนอยู่บนโซฟา สองขาวยาวห้อยตกอยู่ด้านข้าง เป็นท่อนอนที่ไม่ค่อยสบายตัวเท่าไร

สิ่งที่ทำให้ตัวนเจียเหียนประหลาดใจก็คือ เจ้าแรกดอลล์ก็ดูตัวนอนอยู่ข้างลูซิงฉืออย่างว่าง่าย สองตาปิดลง ราวกับอิงไอนุ่นจากตัวเขา

ตัวนเจียเหียนมองภาพตรงหน้า จิตใจที่เครียดเกร็งผ่อนคลายลง คิ้วที่ขมวดอยู่ก็คลายออกโดยไม่รู้ตัว

คิดไม่ถึงว่าทั้งสองจะมีวันที่อยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข

เขามองไปทางถาดอาหารแมว ลูซิงฉี้อทำความสะอาดไปแล้ว มีแค่อาหารแมวสองเม็ดที่เหลืออยู่ในถาด

ตัวนเจียเหยียนเดินไปข้างโซฟาอย่างเงียบเชียบ ยื่นมือออกไปลูบหัวนุ่มน้มของเจ้าแร็กดอลล์ แมวน้อยค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้น ร้องเหมียวเบาๆ ออกมา

ตัวนเจียเหยียนก็ลดเสียงลง ยิ้มพรางกระซิบถามเสียงเบา “แกรู้หรือเปล่าว่าตัวเองแย่งที่ของฉัน”

แมวมองเขาพักหนึ่ง แล้วซุกหัวเข้าไปในอ้อมกอดของลูซิงฉี้ออีกครั้ง ค่อยๆ หลับตาลง

ตอนพิเศษ

3

สำหรับนักศึกษาหลายคนแล้ว มหาวิทยาลัยชั้นปีที่สองน่าจะเป็นปีที่ผ่อนคลายที่สุด หลังการเรียนและแควดว่งสังคมมั่นคงแล้ว แต่ละคนก็ค่อยๆ มีความคิดวางแผนอนาคต

ช่วงนี้อากาศเย็นลงกว่าปกติ แสงอาทิตย์ยามสนธยาส่องเข้ามาในห้องทางหน้าต่าง ลูซิงฉือก็ม้วนหน้าจูบริมฝีปากของตัวนเจียเหียน

อีกฝ่ายยังคงพรวดเบลอจากจูบเมื่อครู่ สายตาเลื่อนลอยเล็กน้อย จนกระทั่งริมฝีปากโดนกัดไม่เบาไม่แรง ตัวนเจียเหียนจึงตัวสั่นขึ้นมา

อัลฟาที่กอดเขาอยู่ ดูมีความสุขจากปฏิกิริยานี้ของเขา แขนที่โอบไว้ค่อยๆ รัดแน่นขึ้น ลูซิงฉือหันหน้ามาจูบใบหูของเขา

“ง่วงหรือเปล่า”

ก่อนหน้านี้ได้ยินเสียงฉือเหลี่ยหยกล้อ บอกว่าอัลฟามักจะทำอาณาเขตอย่างเคยชิน ยิ่งรู้จักกับลูซิงฉือนานเข้า อีกฝ่ายก็ยิ่งชอบสัมผัสเขา การกระทำเล็กๆ น้อยๆ ที่แนบชิดมากมาย ราวกับทิ้งกลิ่นไว้บนตัวเขา

“ง่วง” ตัวนเจียเหียนปรับเปลี่ยนท่าทางอย่างเกียจคร้าน ตบแขนที่กอดตัวเองอยู่เบาๆ “อึดอัด อยากอดแน่นขนาดนี้”

เมื่อแน่ใจว่าตัวนเจียเหียนหมดเรี่ยวแรงแล้วจริงๆ ลูซิงฉือจึงยอมปล่อยมือ เขามองคนที่นอนอยู่ข้างตัวเองพักหนึ่ง พุดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ไม่งั้นก็หาเวลาไปจดทะเบียนกัน”

ตัวนเจียเหยียนก็ลั่นกลับแล้ว ถ้ามกลับมาหนึ่งประโยคท่ามกลางความพรวนเบลอ “ทะเบียนอะไร”

ลูซิงจิ้มมองเขาพักหนึ่ง เห็นตาเขาใกล้จะปิดแล้ว จึงพูดออกมาตรงๆ “อยากแต่งงานแล้ว”

หัวของตัวนเจียเหยียนว่างเปล่าไปชั่วขณะ

เมื่อแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้ฟังผิด ความมั่งงุ่นงอนที่เกิดขึ้นก็หายไปทันควัน เขาหันไปเผชิญหน้ากับลูซิงจือ สีหน้างงวย “แต่งงาน? ใช้แต่งงานแบบที่ฉันคิดหรือเปล่า ทำไมจู่ๆ นายก็พูดถึงเรื่องนี้”

ฝ่ามือของลูซิงจือซ่อนท้ายทอยของตัวนเจียเหยียน ประคองให้อีกฝ่ายหันมาสบตากัน “ไม่ใช่จู่ๆ ฉันคิดมาก่อนข้างนานแล้ว”

“...”

ตัวนเจียเหยียนพูดอะไรไม่ออกไปชั่วครู่

เห็นเขาเงียบลง ลูซิงจือก็พลิกตัวคร่อมตัวนเจียเหยียน นิ้วมือที่เย็นเล็กน้อยเชยคางเขา ลูบไล่แผ่วเบา

เขาเพิ่งจะโดนทรมานมาทั้งป้าย ตัวนเจียเหยียนสัมผัสได้ถึงอันตรายโดยสัญชาตญาณ

“ลืมคำพูดที่ตัวเองเคยพูดไปแล้ว?” เสียงของลูซิงจือต่ำลงเล็กน้อย กึ่งหยอกเย้ากึ่งจริงจัง “นายอยากเป็นผู้ชายเลวๆ?”

ตัวนเจียเหยียนครุ่นคิด ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ เหมือนว่าตัวเองเคยสัญญาไว้ว่า ถ้าเข้าเรียนมหาวิทยาลัยแล้วจะแต่งงานอะไรแบบนั้น ตอนนั้นบรรยากาศค่อนข้างดี ไม่ใช่แค่ทำให้ลูซิงจือหัวเราะ หัวใจตัวเองก็จริงจังอยู่เหมือนกัน

ตัวนเจียเหยียนรู้แล้วว่าเป็นเรื่องอะไร มีความมั่นใจขึ้นมาทันที ถ้ามลูซิงจือกลับ “พูดไร้สาระอะไรนะ เห็นฉันเป็นคนแบบนั้นหรือ”

ท่าทางก่อนและหลังของเขาแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ลูซิงจือเห็นแบบนี้ก็จิ้มปลายจมูกของเขาอย่างอ่อนโยน ยิ้มพลางเออออกไปด้วย “แน่นอนว่านายไม่ใช่”

ตัวนเจียเหียนเดาคำคิดของเขาไม่ออก จึงจับมือของลูชิงฉือจะลุกขึ้นมา “แต่งๆๆ แต่งเดี๋ยวนี้เลย สำนักงานเขตเลิกงานกันก็โมง ลุกไปตอนนี้ยังทันไหม”

รู้ว่าเขากำลังเอาใจตัวเอง ลูชิงฉือก็พูดตามน้ำไปกับเขา “ทัน ลุกขึ้นเถอะ”

ลูชิงฉือลุกจากเตียง หยิบเสื้อชุดจากตู้เสื้อผ้าออกมาเปลี่ยน ตัวนเจียเหียนคิดไม่ถึงว่าเขาจะลุกไปสำนักงานเขตในเวลาใกล้จะเลิกงานจริงๆ ไม่รู้ว่าควรจะลุกตามอีกฝ่ายไปดีหรือไม่อยู่ครูหนึ่ง

เขาปวดเนื้อปวดตัว เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว โดยเฉพาะตรงหลังคอ ที่โดนลูชิงฉือกอดต่อมไปหลายต่อหลายครั้ง บริเวณลำคอจึงชาไปหมด

“จะไปตอนนี้จริงๆ เหรอ” ตัวนเจียเหียนเพิ่งจะพูดขึ้นก็เห็นอีกฝ่ายมองมา จึงรู้สึกร้อนตัวทันที “ไปตอนนี้ไม่ใช่ต้องรีบทำเวลาเหรอ ค่อยไปพรุ่งนี้ไหม”

ตัวนเจียเหียนชะงักไป แฉ่งใจพูด “พรุ่งนี้เช้า พวกเราก็ก็นอนที่หน้าเขต ฉันไม่นอนอึดแน่นอน”

ตั้งแต่ตัวนเจียเหียนเข้ามาหาวิทยาลัย ถ้านอนอึดได้ก็จะต้องนอนจนถึงเก้าโมงสิบโมง แม้คำพูดเด็ดขาดขนาดนี้เขายังพูดออกมาได้ ลูชิงฉือจึงหันกลับมายิ้มอย่างอดไม่ได้ “อ่าเล่นนะ”

“...”

“เดี๋ยวฉันมีธุระต้องไปมหาลัยสักหน่อย” ลูชิงฉือเห็นเขาหดหวนกลับไปใต้ผ้าห่มเหมือนโล่งอก จึงโน้มตัวลงขยี้หัวเขา “นายนอนสักตื่นเถอะเดี๋ยวฉันกลับมารับนายไปกินข้าว”

หลังจากฤดูใบไม้ผลิผ่านไป อากาศที่เย็นก็ค่อยๆ กลับมาอบอุ่น ท้องฟ้าสีฟ้าเข้มสดใส

ตัวนเจียเหียนหมุนหนังสือสีแดงเล่มเล็กในมือรอบหนึ่ง แล้วก็เปิดออกอีกครั้ง

เพื่อถ่ายรูปติดทะเบียนสมรส ทั้งสองคนต่างก็สวมเสื้อเชิ้ตสีขาว

ตัวนเจียเหียนจ้องรูปคู่ที่มีความหมายไม่ธรรมดาอยู่นาน สายตาเลื่อนลงหยุดอยู่ตรงช่องชื่อนามสกุล

“พี่ลู่” เขาเรียกคนข้างๆ “ตอนนี้เราสองคน...ถูกต้องตามกฎหมายจริงๆ แล้ว”

ตอนที่เขาพูดประโยคนี้ น้ำเสียงมีความจริงจังเล็กน้อยอย่างห้ามไม่ได้ พอพูดออกไป ตัวนเจียเหียนก็รู้สึกตัวเองค่อนข้างบื้อ คิดไม่ถึงว่าลู่ซิงฉือจะได้หัวเราะเขา แต่กลับพยักหน้า “ใช่เลย”

เมื่ออีกฝ่ายเห็นด้วย ตัวนเจียเหียนจึงเพื่อผันต่อไป “ต้องวางแผนงานแต่งงานด้วยไหม เหมือนว่าจะค่อนข้างวุ่นวาย ต้องคิดว่าจะเชิญใครบ้าง ถ้าอิงตามมาตรฐานสังคมชั้นสูงของบ้านนาย ทุกคนต้องใส่ชุดพิธีการหรือเปล่า”

“...”

ลู่ซิงฉือนิ่งเงียบ

ในที่สุดตัวนเจียเหียนก็ตัดสินใจเลิกคิดเรื่องยุ่งเหยิงต่างๆ เขาเปิดปากคิดจะพูดแก้ไขการแสดงออกที่โง่เง่าของตัวเอง

“น่าจะแหละ แต่ใส่อะไรก็ไม่เป็นไร งานแต่งงานของเราก็ต้องวางแผนสักหน่อย” จู่ๆ ลู่ซิงฉือก็รับคำ พิมพ์กับตัวเอง “ฉันไม่เคยแต่งงาน”

ตัวนเจียเหียนได้ยินแบบนั้นก็ตระหนักได้ว่า อีกฝ่ายเองก็รู้สึกเช่นกัน ดวงตาก็ไ่้งขึ้นอย่างอดไม่ได้

เขารีบโยนความทุกข์กังวลของตัวเองไว้ข้างหลัง กำลังคิดจะหยอกเย้าลู่ซิงฉือสักสองประโยค ทันใดนั้นตัวนเจียเหียนก็ร้องอ่า “ฉันลืมบอกแม่เลย”

เขาพูดพลางรีบปลดล็อกหน้าจอมือถือ ลู่ซิงฉือที่อยู่ด้านข้างก็จับมือถือเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ ตัวนเจียเหียนถามอย่างแปลกใจ “นายก็ไม่ได้บอกคุณน้าเธอ”

“กลัวว่าจะเปลี่ยนกะทันหัน ก็เลยไม่ได้บอก”

“ฉันเพิ่งรู้ว่านายก็กังวลเยอะนะเนี่ย” ตัวนเจียเหียนคิดขึ้นได้ทำหน้าทะเล้น “นายรู้ไหมว่าในสถานการณ์แบบนี้คนถึงจะกังวลขนาดนี้ บ่งบอกว่านายนะใส่ใจเรื่องนี้มาก”

ลูซิงฉือประสานสายตากับตัวนเจียเหียน เห็นความได้ใจเล็กน้อยจากสายตาคู่นั้น จึงยิ้มขึ้นบ้าง “ยังเรียกคุณน้าอยู่อีกหรือ”

“...”

“ครึ่งหน้าเจอกันถ้านายยังเรียกท่านแบบนี้อีก ท่านต้องไม่พอใจแน่นอน” เห็นตัวนเจียเหียนโดนตอกกลับจนพูดอะไรไม่ออก ลูซิงฉือจึงย้าเตือนเขา “ต้องเรียกว่าแม่”

นึกถึงท่าทางของเจียงเหยาที่ยิ้มกว้างทุกครั้งที่เจอเขา ตัวนเจียเหียนรู้สึกวุ่นวายร้อนเล็กน้อยอย่างอธิบายไม่ได้

สายโทรศัพท์ของเขาโทร.ติดในตอนนี้อยู่ดี เสียงของฟุหยวนดังมาจากปลายสาย “อาเหย์”

ตัวนเจียเหียนโพล่งออกไป “แม่”

ลูซิงฉือมองเขาอย่างมีนัย ตัวนเจียเหียนไม่สนใจ ได้ยินฟุหยวนถามว่ามีเรื่องอะไร ตัวนเจียเหียนชะงัก “เมื่อไหร่จะไปจดทะเบียนมาแล้ว”

ฟุหยวนน่าจะนึกไม่ถึงว่าเขาจะตรงไปตรงมาขนาดนี้ตั้งแต่เริ่มจึงเงิบไปหลายวินาที จากนั้นจึงถามว่า “ถ่ายรูปออกมาดูดีหรือเปล่า”

ตัวนเจียเหียนนิ่งงันไปเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าฟุหยวนจะถามเรื่องนี้ มุมปากของเขาโค้งขึ้น น้ำเสียงผ่อนคลายเป็น “ค่อนข้างดูดีครับ ผมออกจะหล่อ”

ฟุหยวนหัวเราะอยู่ที่ปลายสาย

ตัวนเจียเหียนผ่อนคลายเป็น พูดเสริมขึ้นว่า “แม่จะคิดว่ากะทันหันไปไหม เพราะผมก็ยังเรียนอยู่”

“จดทะเบียนเร็วหน่อยก็ดี แบบนี้แม่ก็สบายใจแล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าจะเร็วขนาดนี้ ลูกเพิ่งจะยี่สิบเองใช่ไหม...อืม แบบนี้ดีแล้ว ที่จดกันก็วัยประมาณนี้แหละ”

ตัวนเจียเหียนกำลังคิดจะพูดแทรก ฟุหยวนก็ไล่ถามอีก “ทางบ้านของเขารู้เรื่องนี้หรือยัง”

ตัวนเจียเหียนมองไปยังคนที่กำลังคุยโทรศัพท์ข้างๆ “เพิ่งจะรู้ครับ”

ฟุหยวนเงิบอยู่พักหนึ่ง น้ำเสียงขบขันเล็กน้อย “รอพวกลูกทำธุระ

เสร็จแล้ว แม่จะไปคุยเรื่องงานแต่งงานกับแม่ของเขา”

ตัวนเจียเหียนพูดออกมา “ไม่ต้องรีบขนาดนั้นหรอกครับ”

พูหยวนว่าเขา “ยังจะไม่รีบ? ทะเบียนสมรสก็จดแล้ว งานแต่งงานก็ต้องเริ่มเตรียมได้แล้ว แต่ว่าจะใจร้อนก็ไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ ทั้งชีวิตมีแค่ครั้งเดียว ต้องวางแผนดีๆ”

ตัวนเจียเหียนได้รับคำบ่นอยู่ทางนี้ อีกทางหนึ่ง ลูซิงฉือก็ไม่ได้ดีไปกว่าเขาเท่าไร

เจียงเหยาได้ยินว่าเขาสองคนไปจดทะเบียนกันแล้ว หลังจากตกใจก็ทำหน้าด้วยเสียงหนุ่มพลสองสามประโยคว่าทำอะไรกะทันหัน หลังจากนั้นก็อดกระเซ้าเหยยไม่ได้ “ตอนตรุษจีน ลูกบอกว่าจะรอต่อไปอีกหน่อยไม่ใช่เหรอ”

ลูซิงฉือถือโอกาสพูด “นี่ก็รอมาตั้งหลายเดือนแล้ว”

“เพิ่งจะก็เดือน ยังจะมีหน้ามาพูด” เจียงเหยาถามพลางยิ้ม “ลูกเป็นคนขอแต่งงานก่อน?”

ลูซิงฉือตอบรับคำหนึ่ง

เจียงเหยาบ่นถึงเล่นถึงจริง “ลูกนี่จริงๆ เลย ทำไมถึงชอบเขาขนาดนี้...”

ครั้งแรกที่เธอเห็นตัวนเจียเหียน ยังไม่ตระหนักว่าเด็กคนนี้จะมียุทธพลต่อลูซิงฉือมากขนาดไหน เดิมทีคิดว่าการพิจารณาความรู้สึกจะซับซ้อนขึ้นบ้างไม่มากนักน้อยตามการเติบโตของทั้งสองคน คิดไม่ถึงว่าลูซิงฉือจะไม่เคยเปลี่ยนใจเลย บางครั้งเธอยังคิดว่าความรักที่เขามีให้ตัวนเจียเหียนมันเกินไปหน่อย

เจียงเหยาพูดๆ ไป น้ำเสียงก็ดั่งขึ้น “ลู่หงชวน วันนี้ตอนเช้าลูกชายของคุณไปจดทะเบียนสมรสแล้ว เขาเพิ่งจะอายุเต็มยี่สิบ คุณว่าลูกกลัวอีกฝ่ายหนีไปหรือเปล่า”

ลูซิงฉือได้ยินพ่อของเขาพูดอะไรสักอย่าง แต่อยู่ไกลเกินไป จึงได้ยินไม่ค่อยชัดเจน

ลูซิงฉือรู้ตัวดีเป็นอย่างยิ่ง “พ่อบอกว่าผมไม่มีอนาคตหรือเปล่า”

เสียงของเจียงเหยามีความอึมอึม “พ่อของลูกบอกว่า ตอนที่เขากับ

แม่เพียงจะคบกันก็คิดจะไปจดทะเบียนอยู่ตลอดเวลา ที่แท้ก็เป็นกรรมพันธุ์”

ลูซิงฉือ “...”

เจียงเหยา “พ่อของลูกถามว่าอยากได้อะไรเป็นของขวัญแต่งงาน อ้อ ช่วงนี้แม่ของตัวนเจียเหียนว่างหรือเปล่า แม่อยากคุยกับเธอเรื่องงานแต่ง แต่ถ้าเธอยังยุ่ง แม่ไปพักที่ไห่เฉิงช่วงหนึ่งก็ได้”

ผู้ปกครองทั้งสองฝ่ายต่างก็อยากจะจัดงานแต่งงานเร็วๆ หลังจากปรึกษากันเป็นการส่วนตัวแล้ว วันต่อมาฟุหยวนก็บินมาที่ไห่เฉิง

วันแรกที่พบกับเจียงเหยา ทั้งสองคนก็คล้อยแขนกันไปเสริมสวย ดึกตื่นตัวนเจียเหียนยังเห็นแม่ของเข้อัปเดทโมเมนต์ในวีแชต เห็นชัดว่าทั้งวันใช้ชีวิตได้อย่างเต็มที่

เพื่อวางแผนงานแต่งงาน ฟุหยวนสร้างกลุ่มในวีแชตขึ้นโดยเฉพาะ

ตอนแรกสุด ตัวนเจียเหียนกับลูซิงฉือยังมีอารมณ์ร่วมพูดคุยสองสามประโยค พอตอนหลัง พวกเขาสองคนต่างทยอยเข้าสู่สถานะ “แล้วแต่เลย” “ได้หมด” “ก็ดูไม่ลงนะ” ปกติแล้วในกลุ่มมีเพียงแค่ฟุหยวนกับเจียงเหยาคุยกัน

ดูแค่เรื่องชุดพิธีการผู้ใหญ่สองคนก็คุยกันมาทั้งวันแล้ว ในที่สุดตัวนเจียเหียนก็ทนไม่ไหว แสดงความคิดเห็นหนึ่งเดียวในวันนี้ [ลืต่าเถอะครับ ลีซาวู้สึกแปลกๆ]

ยากที่เจ้าตัวจะเสนอความคิดเห็น เจียงเหยารีบบอก [แม่ก็คิดว่าลืต่าดี ดูไปแล้วอาจที่ที่สุด]

ฟุหยวน [ฉันต้องเลือกแบบกันหน่อยนะ]

เจียงเหยา [เน็ตไท้เก้อลืต่า?]

ฟุหยวน [อาจจะเป็นโหนดเดียวกันไปหน่อย]

ตัวนเจียเหียน “...”

ตัวนเจียเหียน [ได้หมดครับ พวกแม่ตัดสินใจเลย]

ตัวนเจียเหียน [ผมเชื่อมั่นในรสนิยมของแม่ๆ]

ตัวนเจียเหียนว่าจบก็ออกจากกลุ่มแชต ลูซิงฉือเลื่อนดูประวัติการสนทนา หัวเราะร่ากับดูเรื่องสนุกอยู่ด้านข้าง

“นายหัวเราะอะไร” ตัวนเจียเหยียนถีบเขาเบาๆ ที่หนึ่ง “นายไปคุยกับพวกท่านสิ”

ไม่รอให้ลูซิงฉือพูด เจ้าแร็กดอลล์ที่เดินผ่านโซฟาก็กระโดดขึ้นมาบนตักของลูซิงฉือ หลังจากอยู่ด้วยกันมาหนึ่งปีกว่า มันชินกับการเข้าใกล้ลูซิงฉือแล้ว

“มันอ้วนขึ้นหรือเปล่า” ลูซิงฉือพูดพลางค่อยๆ ยกแมวขึ้น สบตา กับมัน “แกกินเยอะขึ้นเรื่อยๆ ไข่หรือเปล่า เจ้าแมวอ้วน”

“เมี้ยว!” เจ้าแร็กดอลล์แยกเขี้ยวใส่เขา

“เวลานายว่ามัน มันฟังออกนะ”

“ฉลาดขนาดนี้เลย?” ลูซิงฉือวางมันกลับลงบนตัก เกาตามนุ่มๆ ของมัน “มันต้องเรียกแก้วพี่ชายแล้ว”

“พี่ชาย” ตัวนเจียเหยียนหันไปทางเจ้าแร็กดอลล์ “เกมาร่วมงานแต่งไหม เป็นเด็กถือดอกไม้ก็ได้นะ”

“มันนะเหรอ” ลูซิงฉือคิดว่าไม่ค่อยไหว “มันไม่หายไปก็ถือว่าดีแล้ว อาทิตย์ที่แล้วรุ่นน้องนายเอาอาหารแมวมาเยี่ยมมัน มันทำตัวอย่างกับไม่ได้กินข้าวมาแปดชาติ แทบจะเกาะอยู่บนตัวเขา”

“อ่อนต่อโลกขนาดนี้เลย?” ตัวนเจียเหยียนขยี้หัวของมัน “อย่าไปบอกใครว่าฉันเลี้ยงเกมานะ”

เจ้าแร็กดอลล์ฟังพวกเขาคุยกันอย่างงงวย แล้วกลิ้งอยู่บนตักของลูซิงฉือ บอกเป็นนัยให้เขาลูบพุงของมัน

เพราะตัวนเจียเหยียนไม่อยากว่ายน้ำ สุดท้ายแล้วงานแต่งงานจึงจัดขึ้นที่เกาะส่วนตัวแห่งหนึ่ง

ฤดูร้อนของซีกโลกใต้แสงแดดสดใสจ้า กลิ่นของน้ำทะเลปะปนในลมร้อน สถานที่จัดงานแต่งอยู่ทางตะวันตกของเกาะ ด้านหน้าเป็นน้ำทะเลสีฟ้าไกลสุดลูกหูลูกตา

“ฉันคิดไม่ถึงจริง ๆ พี่ลูเพิ่งจะเต็มยี่สิบก็แต่งงานกับตัวนเจียเหยียนแล้ว”

“เพิ่งจะถึงอายุที่กฎหมายกำหนด ก็รีบก้าวลงไปไหนหลุม...” คำว่าศพของเงินเยว่ยังไม่ทันจะได้พูดออกมา ก็รู้สึกได้ว่ามีคนตีเขาจากด้านหลัง พอหันไปเห็นว่าเป็นตัวนเจียเหี่ยน เงินเยว่ก็เปลี่ยนคำพูดทันที “พี่ตัวนนายว่าลูซิงฉืออยากแต่งงานขนาดไหนกัน”

ตัวนเจียเหี่ยนพาดแขนลงบนไหล่ของเงินเยว่ “บอสเงิน ได้ยินว่าช่วงนี้นายกำลังตามจีบรุ่นน้องเอกฟิล์มของพวกเราอยู่”

เงินเยว่กับลูซิงฉือเรียนมหาวิทยาลัย D เหมือนกัน หลังจากขึ้นชั้นปีที่สอง เงินเยว่ก็มักจะไปเดินเล่นที่มหาวิทยาลัย A อยู่บ่อยๆ เพราะลูซิงฉือพูดถึง ตัวนเจียเหี่ยนจึงพบว่าเจ้านี้ไม่ได้แค่ไปเดินเล่นอย่างที่เห็น แต่มาสนใจโอเมก้าคนหนึ่งในคณะของเขา

เงินเยว่ “เฮ้อ รุ่นน้องนายจีบยาก ไม่งั้นเอาแมวของนายมาให้ฉันเลี้ยงสักสองสามวันสิ ฉันเห็นเขาค่อนข้างชอบแมวนาย”

ตัวนเจียเหี่ยน “แบบนั้นไม่ได้ ฉันไม่ทำเรื่องอย่างพลักรุ่นน้องตัวเองไปหาความทุกข์”

เงินเยว่หัวเราะ “ฉันมันเป็นยังไง ถึงฉันจะสู้หมาสู้ไม่ได้ สุนัขก็ไม่ได้ แต่ฉันก็ไม่ถึงขั้นทำให้เขาทุกข์นะ”

ตัวนเจียเหี่ยนเห็นอีกฝ่ายดีแต่พูด ถ้าเขาไม่รู้ว่าเงินเยว่มาหาแมว เพราะรุ่นน้องอยู่หลายต่อหลายครั้ง ก็คงไม่เชื่อว่าเงินเยว่จะจริงจังจริงๆ “น้องโล่ชื่อขนาดนั้น อยู่กับนายก็เสียของ”

“ตัวนตัวน” โจวสิงเชินเรียกเขา “ทำไมนายอยู่คนเดียว พี่ลู่ละ”

“เขาคุยกับแขกอยู่ทางนั้น” ตัวนเจียเหี่ยนบอก “นำเจียงบอกให้ฉันมาก่อนได้ ฉันก็เลยเดินมา”

โจวสิงเชินมองภาพงานสังสรรค์ที่อยู่ไม่ไกล ในใจยังคงหวาดกลัวอยู่ “ครั้งที่แล้วฉันโดนพี่จับไปร่วมงานเลี้ยง อีกนิตก็ยืมจนหน้าจะเป็นอัมพาตแล้ว”

“ใครใช้ให้นายยืมตลอดเวลาละ” ตัวนเจียเหี่ยนมองไปยังกุหลิบที่อยู่ข้างเขา “มหาวิทยาลัยของพวกเธออยู่ไกลกัน ปรับตัวได้ไหม”

ถ้าจำไม่ผิด มหาวิทยาลัยของกุหลิบกับโจวสิงเชินอยู่กันคนละเมือง

ถือว่าเป็นรักทางไกล

“ก็พอไหว ห่างกันไม่ไกลเกินไป สุดสัปดาห์เขายังมาหาฉันได้ บางครั้งฉันก็ไปหาเขา” กุหลาบสบตากับตัวนเจียเหี้ยเย่น มองเขาอยู่พักหนึ่ง พุดอย่างจริงจัง “วันนี้หายหล่มมาก”

ตัวนเจียเหี้ยเย่นยิ้มรับ กำลังจะพุด ก็มีคนเดินมาเรียกเขา “งานแต่งจะเริ่มแล้ว ทุกคนไปกันเถอะ”

พอตะโกนแบบนี้ หนุ่มสาวที่รวมตัวกันอยู่ทางนี้ก็ทยอยลุกขึ้น ไม่รู้ว่าใครพุดขึ้น “บ๊อบบอส นายเดินเร็วหน่อยนะ พวกเราต้องเป็นพยานความรักจากชุดนักเรียนถึงชุดแต่งงานลูกไม้ของนายสองคน”

“ชุดแต่งงานลูกไม้ทำอะไรละ” ตัวนเจียเหี้ยเย่นหันกลับไป “ใครมันพุดแบบนี้ ออกมาสิ เดี่ยวฉันจะใส่ชุดลูกไม้ให้นายเองกับมือ”

“อย่า อย่าเล่นอะไรแบบนี้กับเพื่อน” เด็กหนุ่มผู้พุดสายหน้าไม่หยุด “ฉันกลัวโดนสามีของนายจับโยนลงทะเล”

เห็นตัวนเจียเหี้ยเย่นจู้จี้ก็เงยบลงไป สองสามคนที่เฮฮาที่มองหน้ากันไปมา คิดว่าล้อเล่นเกินไปแล้ว ยังคงเป็นเงินเยวที่มีปฏิกิริยาขึ้นมาคนแรก “ขอถามหน่อย ตอนนี้นายเรียกหมาลู่ทำอะไร”

ตัวนเจียเหี้ยเย่นหนึ่งเงยบอย่างน่าสงสัย

เห็นเขาเป็นแบบนี้ คนรอบด้านก็กริรร้องอย่างมีนัยตามๆ กัน ตัวนเจียเหี้ยเย่นจึงพุดชมชู้ “พวกนายอยากโดนต่อย?”

เพิ่งจะพุดออกไป ก็มีคนตบไหล่เขาเบาๆ จากด้านหลัง

ตัวนเจียเหี้ยเย่นหันกลับไป เห็นลูซิงฉือยืนอยู่ด้านหลังตนเอง มองมายังเขาด้วยสีหน้าอ่อนโยน “กำลังคุยอะไรกัน”

ลูซิงฉือรอนานแล้วก็ยังไม่เห็นอีกฝ่าย จึงคิดจะเดินมาเร่ง คิดไม่ถึงว่าพอมาถึงก็ได้ยินตัวนเจียเหี้ยเย่นพุดเรื่องต่อยตี

ตอนที่เขาพุดก็จับมือของตัวนเจียเหี้ยเย่นอย่างเป็นธรรมชาติ

ตัวของตัวนเจียเหี้ยเย่นถือว่าสูงแล้ว แต่ยืนอยู่กับลูซิงฉือ ความแตกต่างทางด้านร่างกายของอัลฟากับโอเมกาก็ยิ่งชัดเจน ทั้งสองคนสวมชุดสูทพิธีการรูปแบบเดียวกัน สิบนิ้วสอดประสาน เป็นภาพที่มีพลังอย่าง

ยากจะอธิบาย

กู่หลิมองสถานการณ์ตรงหน้าอย่างมีความสุข คนด้านข้างพูดหยอกล้อ
“พี่ลู่ นายมาเรียกเขาด้วยตัวเอง ก็คือรอไม่ไหวแล้ว”

“นายไม่ต้องทำมาเป็นพูดแซว ถ้าเป็นนาย นายรอไหวละอะ”

“ที่ปรึกษาตัวน” เจินเยว่เป็นคนที่ไม่กลัวตายที่สุด ยังมีความกล้าที่จะ
ล้อตัวนเจียเหยียน “สามีนายมารับแล้ว นายควรจะไปไหนหน่อยไหม”

ตัวนเจียเหยียนคิดไม่ถึงว่าพวกเขาจะพูดจารู้สึกระตือรือร้น
เขาหัวเราะพลางจิกปาก “พวกนายคึกกันแล้วใช้ไหม”

“พูดจริง ๆ นะตัวนเจียเหยียน นี่นายทำไม่ถูกแล้ว มาจนถึงขั้นนี้
ยังไม่คิดจะมีชื่อเสียงไว้เรียกกันอีกเหรอ”

โจวสิงเชินก็เข้าร่วมสนมไปด้วย “นั่นดีตัวนตัวน ยัยจิ้งจอกเมมชื่อ
ฉันว่าเฒ่า...”

กู่หลิหน้าร้อนผ่าว ถอดคอใส่เขาทันที “โจวสิงเชิน!”

“ฉันพนันว่าหัวหน้าห้องก็อยากฟังคำเรียกอะไรนั่น เชื่อฉันสิ”

ลู่ชิงฉือมองสถานการณ์วุ่นวายตรงหน้าอย่างครุ่นคิด

“เชื่อกับผีสิ นายกำลังพนันบอลหรือไง” เมื่อตระหนักได้ว่าคนด้านข้าง
ไม่ได้พูดอะไรเลย ตัวนเจียเหยียนจึงแกว่งมือที่จับกันอยู่ ถามอย่างเคยชิน
“พี่ลู่ ทำไมนายไม่ช่วยฉัน”

ลู่ชิงฉือหันหน้ามาสบตากับเขา

ตัวนเจียเหยียนก็ผ่นส่ายตากลับไป ได้ยินลู่ชิงฉือส่งเสียงอึม
จากนั้นดวงตาก็โค้งขึ้นเล็กน้อย น้ำเสียงลู่ชิงฉือมีความขบขันจางๆ “ก็แค่
คิดว่าพวกเขาพูดถูก”

ตอบพิเศษ

4

ท่ามกลางความเอะอะ ที่พวกเงินเยว่ร้องแซวเป็นพักๆ การแต่งงานก็ดำเนินพิธีการไปตามกำหนด

ตัวนเจียเหียนและลู่อิงจือต็มไวน์ตามพ่อแม่ไปหนึ่งรอบ สุดท้ายก็มาหยุดอยู่ที่เพื่อนสมัยมัธยมปลาย

เห็นเขาสองคนเดินมา เลื่อนมือเลี้ยววงตะเกียบเป็นคนแรกสุด คำว่าลูกชายกำลังจะออกจากปาก

“ลูก...”

ซึ่งอีรื่องเตือนอยู่ด้านข้าง เลื่อนมือเลี้ยวถึงเพิ่งเห็นฟูหยวน และตระหนักได้ว่าถ้าตัวเองเรียกคำนี้ออกไป ลำดับอาวุโสก็น่าจะวุ่นวายไปหมด เลื่อนมือเลี้ยวมองเพื่อนด้วยความรักใคร่ “เสียตัวนเจีย คิดไม่ถึงว่าจะแต่งงานเร็วขนาดนี้นายกับพี่ลู่ ถือว่าเป็นคู่ที่พวกเราเห็นกันมาจนถึงวันนี้เลย”

ตัวนเจียเหียน “...”

ถ้าไม่มีผู้ใหญ่อยู่ที่นี่ เขาอยากจะถามนักแสดงท่านนี้ว่าอยากโดนจัดการอีกแล้วใช่ไหม

เจียงเหยายิ้มพลางพูด “ขอบคุณพวกลูกๆ ที่วันนี้มางานแต่งของเขาทั้งคู่”

ฟูหยวนยกแก้ว “จัดงานที่นี่ ลำบากพวกลูกๆ เดินทางมาแล้ว”

เห็นคุณผู้หญิงงดงามสองท่านยิ้มพลางกล่าวขอบคุณ เหล่าเด็กหนุ่ม

ที่เมื่อครูยังอะอะไววายก็พากันทำตัวเรียบร้อยขึ้นในพริบตา

ท่ามกลางเสียง “คุณน้ำเกรงใจแล้ว” “ไม่ลำบาก ไม่ลำบากจริง ๆ ครับ” “จริง ๆ ผมถือว่ามาเที่ยวพักผ่อน” เจียงเหยาจิบไวน์ในแก้วไปอีกหนึ่ง หลังจากนั้นก็หันไปทางลูซิงฉือ “พวกลูกก็นั่งกันตรงนี้ไปเลย อีกเดี๋ยวกินข้าว พักสักหน่อย แล้วค่อยไปวิ่งเล่นที่ชายหาด”

ลูซิงฉือพยักหน้า

เมื่อเหล่าผู้ใหญ่จากไปแล้ว ลูซิงฉือก็ลากเก้าอี้ออกไปให้ตนเองและตัวนเจียเหยียน ตัวนเจียเหยียนถือโอกาสนั่งลงข้างชั่งอีก ฝ่ายมองเหวนบนมือเขาที่หนึ่ง พุดหยอกเย้า “เสียตัวน ตอนนี้นายก็เป็นคนมีครอบครัวแล้วนะ”

เส้นฉือเลี้ยวรอบอยู่นานกว่าผู้ใหญ่จะจากไป ตอนนั้นเริ่มแสดงออกอย่างอดใจไม่ไหว “ลูกชาย มา ๆ ๆ ขอพอดูหน่อย คนที่แต่งงานกับยังไม่แต่งงาน มีอะไรต่างกัน...เฮ้ย แะแล้ว เหมือนตอนนี้จะหล่อขึ้นหน่อยนะเนี่ย”

เขาพุดประโยคนี้ออกไป รอบด้านก็มีเสียงหัวเราะดังขึ้น ตัวนเจียเหยียนหัวเราะด้วย “งั้นนายก็แต่งงานสิ”

เส้นฉือเลีย “ไม่ดีกว่า ถ้าฉันหล่อขึ้นอีก ก็เท่ากับทำบาปหน่อยหนึ่งแล้วจริง ๆ”

ตัวนเจียเหยียนยังไม่ทันจะหัวเราะเขา จู่ ๆ เส้นฉือเลียก็หันมามองลูซิงฉือ “พี่ลู่ พวกเราคิดมันกัน”

เขาพุดพลางรินไวน์ให้ลูซิงฉือเต็มแก้ว “เขาแต่งงานกับนาย พวกเราก็ค่อนข้างวางใจ เพราะเขาตรงไปตรงมาจนชินแล้ว มีคนคอยดูแลเขา ถือเป็นเรื่องดีจริง ๆ”

ตัวนเจียเหยียนมองเส้นฉือเลีย กำลังคิดจะถามอีกฝ่ายว่าคิดจะเอาเปรียบเขาด้วยการเป็นพ่อไปถึงเมื่อไหร่ เสียงของเส้นฉือเลียก็หยุดลง สายตามองไปยังใบหน้าของลูซิงฉือ

“ฉันกับซ่งอ้อค่อนข้างอิจฉานายสองคน เจอกันเร็ว แถมยังได้แต่งงานแล้ว เพื่อนแบบพวกเรานะ ก็แค่หวังว่าพวกนายจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขอย่าเจอเรื่องยุ่งยากอะไร” รอยยิ้มมุมปากของเขาหายไปเล็กน้อย มีความ

จริงจังเข้ามาแทนที่อย่างหาได้ยาก “แต่ถ้าในอนาคตเกิดอะไรขึ้นจริง ๆ พวกเราทนดูพวกนายไม่มีความสุขไม่ได้แน่ ๆ”

“หัวหน้าห้องเขาพูดเล่นนะ” ซ่งอี้ยิ้มพลางพูดแทรก “นายกับเลี้ยวตัวนมีความสุขก็พอ”

“นายวางใจเถอะ” ลูซิงฉือชนแก้วกับเส้นฉือเลีย่ก่อน “ถึงตัวฉันไม่มีความสุข ก็จะไม่ทำให้เขาไม่มีความสุข”

อัลฟาสองคนสบตากันพักหนึ่ง เส้นฉือเลีย่มองความจริงจังในน้ำเสียงเรียบเรื่อยของเขาออก จึงกลับมาทำที่ทะเล้นเช่นเดิม “งั้นพี่ลู่ ลูกชายของฉันก็ยกให้นายแล้ว”

ลูซิงฉือวางแก้วไวน์ลง แล้วตบไหล่เขาเบา ๆ

ภูหลีกก็พูดตามอย่างอดไม่ได้ “พวกนายต้องรักกันดี ๆ นะ ไม่อย่างนั้นฉันจะไม่กล้าเชื่อในความรักแล้ว”

โจวสิงเชินได้ยินตรงนี้ รีบพูดขึ้น “พี่ลู่ ขอให้นายกับตัวนเจียเหยียนรักกันตลอดไป!”

เงินเยว่ฟังพวกเขาโหวกเหวก ก็ฉวยแซมเบญฑานข้างมารินให้ในวง “ประโยคนี้นั้นฉันไม่ชอบฟังเท่าไรเลย ที่มหาลัยพวกนายไม่ได้อยู่กับเขาสองคนไม่เคยเห็นตอนหมาลู่ตามหวง ถ้าเห็นแล้วพวกนายต้องไม่คิดแบบนี้แน่นอน”

“ตัวนเจียเหยียน ฉันด้อมให้นายหนึ่งแก้ว” เงินเยว่กึ่งหยอกเย้ากึ่งจริงจัง “ฉันพูดจริง ๆ นะ นายอย่าสลัดเขาทิ้ง ไม่งั้นเขามีอารมณ์ขึ้นมา พวกเราก็ก้ามไม่อยู่”

“งั้นฉันก็พูดจริง ๆ” ตัวนเจียเหยียนชนแก้วกับเงินเยว่ น้ำเสียงผ่อนคลาย “ยังงั้นฉันหาคนที่ดีกว่าเขาไม่ได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องสลัดเขาทิ้งเลย”

“มีประโยคนี้นายฉันก็สบายใจแล้ว”

ตัวนเจียเหยียนพยักหน้า ดื่มแซมเบญฑานแก้วไปกว่าครึ่ง

ลูซิงฉือขยับมาทางเขา พูดเสียงเบา “ดื่มน้อย ๆ หน่อย เตี้ยวอยากจะไปว่ายน้ำต่อไม่ใช่เหรอ”

ตัวนเจียเหยียนได้ยินแบบนั้น ก็วางแก้วแซมเบญฑานไว้ด้านข้างอย่างว่าง่าย

มีคนสังเกตเห็นการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ของเขาสองคน แล้วถอนหายใจออกมาทีหนึ่ง “ตอนมัธยมปลายปีหนึ่ง ฉันไม่เคยคิดเลยจริงๆ ว่านายสองคนจะคบกัน”

“ตอนนั้นตัวนเจียเหี่ยนไม่ชอบหัวหน้าห้องจริงๆ รู้สึกเหมือนว่าจะต่อยกันได้ตลอดเวลา”

“ตอนนั้นนายชอบหาเรื่องจริงๆ” เฉินเยว่หันไปทางตัวนเจียเหี่ยน “ฉันจำได้ว่ามีตอนเล่นบาสครั้งหนึ่ง พวกเรานัดกับมัธยมปลายปีที่สองไว้ชนะดิบดี นายเห็นหมาลู่มาก็หมุนตัวเดินหนีเลย”

ตัวนเจียเหี่ยนหัวเราะทีหนึ่ง ไม่ได้โต้แย้งเรื่องโง่เง่าที่ตัวเองเคยทำตอนนั้น

“พูดจริงๆ เลยนะ คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าตอนหลังพี่ตัวนจะแสดงเพศเป็นโอเมก้า”

“เรื่องที่ไม่ถึงมีเยอะจะตายไป ตัวแทนฝ่ายกิจกรรมห้องข้างๆ นางฟ้าของนายนะ เธอยังมีลูกแล้วเลย”

“ไม่หรอกมั้ง” เด็กหนุ่มคร่ำครวญ “ฉันเพิ่งรู้จะเนีย ปีนั้นที่ฉันเรียนจบยังไม่กล้าแอดมิชชั่นเธอเลย”

ตัวนเจียเหี่ยนเห็นพวกเขาเริ่มคุยกันแล้วจึงเอ่ยเร่งอย่างอดไม่ได้ “กินอิมหรือยังเพื่อนๆ อิมแล้วก็ไปที่ชายหาดสิ”

“ตัวนอ่า” โจวสิงเชินหันมาทางเขา “นายแต่งงานแล้ว นายต้องดูพี่ลู่แล้วก็ดูแลตัวเองสิ ทำไมนายยังเหมือนเด็กน้อยอยู่อีก”

ตัวนเจียเหี่ยนครั้นที่จะบอก ว่าความจริงเขาก็อายุพอๆ กัน จึงเปลี่ยนเรื่อง “พวกนายกินน้อยๆ หน่อยแล้วกัน เดี่ยวจะจมลงไป”

“ฟรีด นายพูดอีกรอบซิ จมลงไป?”

“ฮ่าๆๆๆๆๆๆๆ ถ้าปากพี่ตัวนแล้วยังรู้ว่ากินเยอะแล้วจะจมหายได้” มีเด็กหนุ่มวางตะเกียบ “ก็ได้ ฉันไม่กินแล้ว”

ทุกคนกินกันมาพอประมาณแล้ว เห็นเขารอไม่ไหวขนาดนี้ ก็ทยอยวางตะเกียบ

ตอนที่กลับโรงแรมไปเปลี่ยนเป็นชุดว่ายน้ำ แล้วไปต่อที่ชายหาด

แสงแดดก็สะท้อนผืนน้ำทะเลเป็นประกายระยิบระยับ

ช่วงนี้อากาศอบอุ่นที่สุด เม็ดทรายละเอียดบนชายหาดผ่านไปตามร่องนิ้วเท้า มีความร้อนของแสงอาทิตย์อยู่เล็กน้อย

ตัวนเจียเหียนถอดเสื้อผ้าออกแล้ว เห็นช่องอึ่งจ้องมองตัวเองอยู่ตลอด เขาจึงหันกลับไปถาม “มีอะไรเธอ”

ซ่งอ้อละสายตา ทำน้ำทะเลเล่น “ดูว่าบนตัวนายมีรอยรักหรือเปล่า”

ตัวนเจียเหียนเกาะหัวเขาไปที่หนึ่ง แล้วโยนเสื้อผ้าไว้บนเตียงชายหาด ซ่งอ้อมองเรือนร่างที่งดงามของเขา พุดเสียงต่ำอย่างอดไม่ได้ “เสียวตัวน นายตัวขาวจังเลยอะ หัวหน้าชอบบูนายมากเลยใช้ไหม”

ตัวนเจียเหียนถีบเขาไปที่หนึ่งอย่างทนไม่ไหว

เขากำลังจะเดินไปทางชายหาด ทันใดนั้นก็ได้ยินสองคนด้านข้างคุยกัน

“หมาลู” เฉินเยว่เผลอมองแผ่นหลังของลูซิงฉือโดยไม่ตั้งใจ “บนหลังนายคืออะไรนะ”

ตัวนเจียเหียนมองไป จึงเห็นว่าบนแผ่นหลังกว้างแข็งแรงของอัลฟา มีรอยแดงจาง ๆ อยู่ประปราย

เพราะว่ามาที่นี้ตั้งใจจะว่ายน้ำ ตอนที่แนบชิดกันไม่กี่วันก่อนหน้านี้ ลูซิงฉือรับปากจะไม่ทิ้งรอยไว้บนตัวเขา แต่ตอนหลังเขาทนไม่ไหว กลับชวนลูซิงฉือเสียเอง

ตัวนเจียเหียนมองรอยที่ไม่ชัดเจนสองสามรอยนั้น รู้สึกร้อนตัวที่โดนเปิดเผยกันกลางแจ้งตอนกลางวันแสด ๆ

พอลูซิงฉือรู้ว่าเฉินเยว่พูดถึงอะไร ก็หัวเราะ “เหมือนจะแพ้นิดหน่อย”

เฉินเยว่ร้องอ้อยาว ๆ อย่างมีนัย ซ่งอ้อได้ยินแบบนั้นก็แอบยกนิ้วโป้งให้ตัวนเจียเหียน ทำปากพูดเป็นคำว่า “สุดยอด”

อ่าวในตอนบ่ายแสงอาทิตย์สะท้อนผืนน้ำเป็นประกาย ในที่นั่นล้วนเป็นวัยรุ่นอายุสิบเก้าสิบ ทุกคนต่างชอบเล่นสนุก บรรยากาศไม่เหมือนมาร่วมงานแต่งงาน แต่กลับเหมือนงานเลี้ยงรุ่น

ใกล้ถึงพลบค่ำ ตัวนเจียเหียนจึงกลับเข้าฝั่ง

เพราะตอนบ่ายเล่นสนุกเกินไป ทำให้ตัวนเจียเหี่ยยนค่อนข้างหมดแรง ซึ่งอ๊เห็นเขานอนอยู่บนเตียงชายหาดราวกับไร้กระดูก แทบไม่ต่างกับสมัยมัธยมปลาย จึงหยอกล้ออย่างอดไม่ได้ “เพื่อนรัก ถ้าตอนนี้นายใส่ชุดนักเรียนแล้วไปยืนอยู่หน้าประตูอ๊จึง ไม่แน่ว่ารปภ.อาจจะจับนายไปเข้าเรียน”

“โอ้วรนั่น” ตัวนเจียเหี่ยยนใช้สายตาดูออกไปไปยังลูซิงฉือที่ยังอยู่ในทะเล “รู้มั้ยว่าสมัยมัธยมปลายปีที่สามทำไมเขาถึงไม่เคยง่วงในคาบเรียนด้วยตัวเองตอนเช้าเลย เพราะเขานอนเที่ยงคืนเป๊ะทุกคืน ประมาณแปดโมงเช้าก็ปลุกฉัน ไครนอนกับเขาก็ดูแลสุขภาพได้เลย”

ตัวนเจียเหี่ยยนนึกถึงหลายคืนที่ตัวเองอยากเล่นเกมกับคนอื่น ทุกคืนต่างโดนลูซิงฉือโน้มน้าวหวานล่อให้ขึ้นเตียง จึงส่งเสียงจื้ออย่างอดไม่ได้ “จริงๆนะ เขาไม่เหมือนนักศึกษาทั่วไปเลยสักนิด”

ซึ่งอ๊จับจุดสำคัญเก่งเป็นอย่างยิ่ง “ก็หมายความว่า นายสองคนนอนบนเตียงเดียวกันทุกคืน”

ตัวนเจียเหี่ยยน “...”

ตัวนเจียเหี่ยยน “เรื่องนี้ยังโดนนายค้นพบได้ นายฉลาดจริงๆเลยนะเนี่ย”

ซึ่งอ๊หัวเราะทีหนึ่ง “ถามนายเรื่องนี่สิ”

ตัวนเจียเหี่ยยน “นายถามมา”

ซึ่งอ๊ลดเสียงต่ำลง ถามคำถามที่อยากถามมาตลอดแต่ไม่สะดวก ตั้งแต่รู้ว่าเขาสองคนอยู่ด้วยกันออกมา “พวกนายทำสัญลักษณ์ถาวรกันหรือยัง”

ตัวนเจียเหี่ยยนส่ายหน้า

ซึ่งอ๊ “ถามจริง???”

ก่อนหน้านี้เห็นพวกเขาอยู่ด้วยกันตั้งแต่มหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง ยังคิดว่าสิ่งที่ควรทำสิ่งที่ไม่ควรทำต่างก็ทำกันไปหมดแล้ว จะโทษที่เขาคิดแบบนี้ก็ไม่ได้ คู่รักอัลฟาโอเมก้ารอบตัวเขา หลังจากอยู่ด้วยกันแล้วก็ไม่มีใครที่ไม่ทำสัญลักษณ์ น้อยนักที่จะมีอัลฟาอดทนต่อแรงกระตุ้นที่ต้องการครอบครองโอเมก้าอย่างหมดจดในวินาทีสุดท้าย

ซ่งอี้สีหน้ามึนงง “นี่มันกี่ปีแล้ว เขาก็นโนศตรจะเก่ง”

ตัวนเจียเหยียนไต่ยีนประโยชน์ก็ยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้ “เขาก็ไม่ได้
นำส่งสารอะไรขนาดนั้นมัย”

อย่างน้อยทุกครั้งที่ทำเรื่องพวกนั้น ลูซิงฉือก็ไม่ได้แสดงออกเป็น
พิเศษว่าอยากจะทำสัญลักษณ์บนตัวเขา

ซ่งอี้ไต่ยีนแบบนี้ ก็ใช้สายตาจับซ่อนมองตัวนเจียเหยียน

นี่คบกันมานานขนาดไหนแล้ว ทำไมยังไม่มีการป้องกันอะไรจากอัลฟา
อีก ถึงจะเป็นลูซิงฉือก็...

ซ่งอี้เตือนอย่างอดไม่ได้ “นายเคยคิดเรื่องนี้หรือเปล่า ถ้าทำสัญลักษณ์
ทางที่ดีที่สุดก็กินยาก่อน”

อัลฟาทำสัญลักษณ์ถาวรกับโอเมก้า มากกว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของ
โอเมก้าจะตั้งห้อง เพื่อเป็นการป้องกัน โอเมก้าส่วนใหญ่มักจะกินยาคุมกำเนิด
ก่อน

ตัวนเจียเหยียนกำลังดื่มน้ำมะพร้าว ไต่ยีนประโยชน์ มือก็ชะงักลง
โดยไม่รู้ตัว

เขามองซ่งอี้ทีหนึ่ง พูตามความจริง “ฉันพยายามแล้ว ไม่รู้ว่าจะได้ใช้
หรือเปล่า”

ซ่งอี้ไต่ยีนตรงนี้ ตะลึงจนตาค้าง

เดิมที่เขาคิดว่าตัวนเจียเหยียนยังไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้ คิดไม่ถึงว่า
ตัวนเจียเหยียนไม่ใช่แค่รู้ แต่ยังมีความขวนขวายมากขนาดนี้ ตัวเองซื้อ
ยาคุมกำเนิดให้ตัวเอง แถมยังพกมาด้วย

ตัวนเจียเหยียน “ดูว่าเขอยากหรือเปล่า ยานี้เหมือนว่าต้องกินก่อน
ครึ่งชั่วโมง”

ซ่งอี้ยังตั้งสติไม่ได้ “นาย...จะลองถาม?”

ตัวนเจียเหยียนตรงไปตรงมาอย่างยิ่ง “เดี๋ยวฉันจะลองถามดู”

ซ่งอี้ “...”

คิดนะคิดแบบนี้ พอตอนค่ำเข้าห้องมาแล้วเหลือแค่เขากับลูซิงฉือ
ตัวนเจียเหยียนฟังเสียงน้ำไหลในห้องน้ำ เล่นกล่อ่งยาจี้ในมือ ไม่บ่อยนัก

ที่เขาจะลงแล้วตัวเองตรงไปตรงมาเกินไปหรือเปล่า

เขายังจำได้ว่าตอนที่ตัวเองไปซื้อยา พนักงานแนะนำสาวเห็นเขามาซื้อ
สิ่งนี้คนเดียว อายุยังน้อย จึงถามด้วยสีหน้าเป็นกังวลว่าเขารู้หรือไม่ว่ายานี้
ใช้ทำอะไร ยังถามเขาอีกว่าทำไมอัลฟาไม่มากับเขาด้วย กลัวว่าเขาจะโดน
คนหลอก

คนที่ซื้อยาประเภทนี้ ส่วนมากก็เพื่อทำสัญลักษณ์ถาวร โอเมก้ามา
ซื้อยาคุมเอง เหมือนจะไม่ค่อยสมเหตุสมผลจริงๆ

เมื่อลูซิงฉี้ออกมา ตัวนเจียเหียนเห็นเขาเดินลงเซ็ดผม จึงแสร้ง
ทำเป็นถามเรื่อยเปื่อย “ก่อนนายจะเข้ามา พวกเงินเยว่อยู่อะไรกับนาย”

ลูซิงฉี้อแว่นผ้าขนหนูไว้อีกด้านหนึ่ง “พวกเขาจะปิดประตูไว้ ไม่ถึง
เที่ยงพรงนี้ไม่ให้เราสองคนเปิดประตู”

เขาเหลือบมองตัวนเจียเหียนที่นั่งอยู่ขอบเตียง เห็นอีกฝ่ายถือกล่อง
ที่ตัวเองไม่เคยเห็นมาก่อนอยู่ในมือ จึงถามขึ้น “นายถืออะไรอยู่”

ตัวนเจียเหียนคิดไม่ถึงว่าอยู่ใกล้ขนาดนี้เขายังมองเห็น ลังเลอยู่
พักหนึ่ง แล้วก็วางกล่องไว้ข้างเตียง “อันนี้”

กล่องเป็นฉลากภาษาอังกฤษ เมื่อเห็นชัดเจนว่าด้านบนเขียนอะไร
น้อยตาของลูซิงฉี้อก็ค่อยๆ ครี้มลง เขายังไม่ทันได้สวมเสื้อผ้า ก็โยนเสื้อผ้า
กลับไปบนเก้าอี้ แล้วเดินไปข้างเตียง

พวกเขาคนหนึ่งนั่งคนหนึ่งยืน ร่างกายของอัลฟาสูงโปร่งแข็งแรง
ลายเส้นกล้ามเนื้อทุกตารางนิ้วมีพลัง ตอนที่มองต่ำลงมา ให้ความรู้สึก
กดขี่อย่างยิ่ง

เขาใช้ฝ่ามือซ้อนโอบหน้าของตัวนเจียเหียน ราวกับกลัวว่าเขาจะตกใจ
น้ำเสียงจึงทุ้มต่ำและแผ่วเบา “ซื้อมานานขนาดไหนแล้ว”

ตัวนเจียเหียนรู้สึกถึงอุณหภูมิของฝ่ามือเขา ไม่ได้ปิดบัง “อาทิตย์
ที่แล้ว”

“คิดเรื่องนี้นานขนาดนี้แล้ว?” ลูซิงฉี้อมองไปยังตัวนเจียเหียน
พบว่าสีหน้าของอีกฝ่ายดูไม่เป็นธรรมชาติอย่างหาได้ยาก เขาถามออกไป
อย่างหยอกเย้าเพราะควบคุมตัวเองไม่ได้จริงๆ “ไม่กลัวเหรอ”

เดิมที่ตัวนเจียเหียนอยากจะพูดว่าไม่กลัว แต่คิดถึงทั้งขั้นตอนการทำสัญลักษณ์ถาวรแล้ว เขาก็ลังเลอยู่พักหนึ่ง “งั้นนายก็ทำเบาๆ น้อย”

เพิ่งจะพูดออกไป

เขาก็โดนผลักจนจมลงไปทีเดียว

อัลฟาตรงหน้าจับไหล่ของเขาแน่น ลูซิงฉีอโน้มตัวลงมาจูบเขา ระยะห่างของทั้งสองคนใกล้กันอย่างยิ่ง

น้อยครั้งที่เขาจะเห็นท่าที่แบบนี้ของลูซิงฉีอโน้ม พิโรโมนของอัลฟาแพร่กระจายออกมาอย่างไม่เกรงกลัว เรียกได้ว่าแทบจะสูญเสียการควบคุม ทั้งห้องเต็มไปด้วยกลิ่นหอมที่สะอาดสดชื่น

ไร้ทางหลีกเลี่ยง ตัวนเจียเหียนจึงยื่นแขนออกไปกอดอีกฝ่าย

การกระทำของเขาเผยความใกล้ชิดและเชื่อใจอย่างเป็นธรรมชาติ อัลฟาที่เดิมที่ค่อนข้างริบร้อนหยุดจูบเขาทันใด ลูซิงฉีอโน้มตาลงมองคนในอ้อมกอด

เพราะสีของดวงตาและสีผม แม้จะเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว ใบหน้าของตัวนเจียเหียนก็ยังคงดูเยาว์วัย

ลูซิงฉีอโน้มเห็นเขาเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย ขนตาสีอ่อนสั่นไหวเบาๆ ใจในมีจุดหนึ่งยวบลงอย่างควบคุมไม่ได้

ความคิดด้านมืดทั้งยังก้าวร้าวที่เขาบยับยังไว้โดยตลอดไหล่ออกมาโดยไม่รู้ตัว

“นายคิดดีแล้ว?” เขามองตัวนเจียเหียน เตือนเสียงต่ำ “ต่อมของนายไม่เหมือนโอเมก้าทั่วไป สัญลักษณ์ถาวรลบออกไม่ได้”

ตัวนเจียเหียนสัมผัสได้ว่าลูซิงฉีอโน้มพยายามควบคุมตัวเองอยู่

เมื่อตระหนักได้ถึงจุดนี้ ความลึกลับสุดท้ายในใจของเขาก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

ตัวนเจียเหียนตอบรับคำ “คิดดีแล้ว”

“พอทำสัญลักษณ์ นายก็ต้องผูกติดอยู่กับฉันแล้ว” ลูซิงฉีอโน้มพยายามรักษาความพอดีตอนพูด ไม่ให้คำพูดของตัวเองฟังดูแรงเกินไป “นอกจากฉันก็จะมีอัลฟาคนไหนได้กลิ่นของนายแล้ว บนตัวของนายก็จะมีพิโรโมน

ของฉันอยู่ตลอดไป”

ทั้งๆที่เป็นเรื่องที่รู้มานานแล้ว พอเขาอธิบายออกมาในสถานการณ์แบบนี้ ตัวนเจียเหียนก็ใบหูร่อนเล็กน้อยอย่างอธิบายไม่ได้

เขากำลังคิดจะพยักหน้า ลูซิงฉือกลับจับมือของเขาไว้ ผลักกล่องยาข้างมือออกไปเบาๆ

“นายไม่ได้ฮึท ยังทำสัญลักษณ์ถาวรไม่ได้” เหมือนลูซิงฉือจะสนุกที่เห็นเขาซื่อๆมาเองแบบนี้มาก สีหน้าของลูซิงฉือผ่อนคลายลง แล้วยิ้ม “น่าเสียดายนิดหน่อยที่ค่านี้ไม่ได้ใช้อันนี้”

“ฟิโรโมนของอัลฟาส่งผลกระทบต่อโอเมก้าได้” จูๆ ตัวนเจียเหียนก็พุดขึ้น

ลูซิงฉือได้ยิบแบบนั้นก็เหลือบตาขึ้นมองอย่างตกใจ

เขาคิดไม่ถึงว่าตัวนเจียเหียนจะเสนอความคิดแบบนี้

“ฮึทของฉันก็สองสามวันนี้แหละ” ตัวนเจียเหียนเห็นเขาจ้องตัวเองก็ชะงัก เสริมประโยคหลังให้จบ “ฮึทก่อนสักหน่อยก็ไม่ใช่ไร”

ลูซิงฉืออดทน พยายามรักษาสติสัมปชัญญะ บอกประโยชน์และโทษกับเขา “ได้ล่ะได้ แต่อาจจะไม่สบายเท่าไร”

“งั้นก็ไม่ใช่ไร” ตัวนเจียเหียนเห็นเขาเจียบไป ทันใดนั้นก็หัวเราะขึ้นมา “จะบอกเรื่องนึงกับนาย”

เขาใช้สายตาดูออกไปไปยังกล่องยาคุมนั้น “ตอนที่นายอาบน้ำ ฉันกินยาไปแล้ว”

ตัวนเจียเหียนเป็นฝ่ายขยับเข้าไปหอมแก้มเขาเบาๆ ก่อน

“มาเถอะ”

ความต้องการปะทุขึ้นมาจากส่วนลึกของร่างกายเป็นระลอกๆ ภายใต้อการชักนำของอัลฟา สมอของตัวนเจียเหียนค่อยๆ พร่าเบลอ ร่างกายก็ไร้เรี่ยวแรงโดยไม่รู้ตัว

ร่างกายร้อนขึ้นเรื่อยๆ ฟิโรโมนของพวกเขาก็ยวพันเข้าด้วยกัน เสื้อผ้าถูกถอดออกทีละชิ้น

ตัวนเจียเหียนคิดไม่ถึงว่าการที่อัลฟาใช้ฟิโรโมนชักนำให้ออเมก้าฮึท

จะมีอิทธิพลมากมายกว่าที่เขาคาดไว้เสียอีก

เมื่อรู้สึกถึงของเหลวเปียกและไหลออกมาจากช่องทาง ถึงขั้นที่ไหลผ่านร่องกัน ตัวนเจียเหยียนอดพิมพ์ไม่ได้ “ได้ผลขนาดนี้เลยนะเนี่ย”

ลูซิงฉือเห็นขอบตาของเขาแดงขึ้น เขาก็รู้เช่นนั้นอย่างไม่ค่อยสบายตัวเท่าไร “หรมานมัย”

โอเมก้าถูกชักนำให้ฮึท อาจจะมันหัว และร่างกายอาจจะไร้เรี่ยวแรง
ตัวนเจียเหยียนส่ายหน้า

เขาลังเลเล็กน้อย แล้วจับมือของอีกฝ่าย ดึงให้ไปลูบด้านล่างที่ขึ้นและ
ของตนเอง

เขาเข้าไปทั้งตัว ช่องทางลับระหว่างสองขาก็เป็นสีชมพูอ่อน โครงสร้างร่างกายของโอเมก้าเหมาะกับการรับความสุข เพราะได้รับการชักนำจากฟีโรโมนของอัลฟา ตรงนั้นจึงค่อยๆ คายของเหลวสีใสออกมา

กลิ่นหอมราวกับดอกไม้แผ่กระจายออกมาจากผิวของเขา

ตั้งแต่ที่พวกเขาทำรักกันครั้งแรกตอนมัธยมปลายเป็นต้นมา ตัวนเจียเหยียนก็เป็นอย่างนี้

เขาทำตามความต้องการของตัวเองจนชินแล้ว หลายอย่างที่เกิดขึ้นเรียกได้ว่าเป็นการกระทำที่ปล่อยเนื้อปล่อยตัว เขามั่นออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติเมื่ออยู่บนเตียง

ฝ่ามือของลูซิงฉือกอบกุมจุดนั้นไว้ ปลายนิ้วโป้งลูบไล่ไปมาตรงช่องทางกับแคบ

ตัวนเจียเหยียนโดนหนดคลึงจนยากจะทานทน แยกสองขาออกต่อหน้าลูซิงฉือ สองเท้าก็ยันกับเตียง เปิดเผยส่วนล่างทั้งหมดต่อเขา

“เหมือนจะฮึทแล้ว” ตอนที่เขาพูด ช่องทางสีชมพูอ่อนด้านล่างหดตัวเล็กน้อย ราวกับร้องขอสิ่งนั้นอย่างเปิดเผย “อยากจัง”

รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไร ลูซิงฉือก็ตามใจเขา สอดนิ้วกลางและนิ้วชี้เข้าไป

สำหรับโอเมก้าที่ฮึทนั้น ได้รับการสอดใส่และรุกล้ำก็ราวกับค้นพบสัญญาณ ลูซิงฉือเพิ่งจะเข้าไปนิดเดียว ช่องทางขึ้นและและอุ่นร้อน

ก็ค่อยๆ อ้าออก กลืนกินนิ้วมือของอัลฟาอย่างรอไม่ไหว กว่าจะได้กินอะไรสักอย่าง ตัวนเจียเหียนพริ้มตาอย่างพอกพ้อใจ กำลังคิดจะปรับท่าทางของตัวเองเล็กน้อย นิ้วมือที่ซุกอยู่ในตัวเขาก็เกี่ยวขึ้น ถูผ่านผนังด้านข้างถึงขั้นที่เรียกได้ว่าโหดร้าย

“อีก!”

ตัวนเจียเหียนตัวลั่น ตาพว้า แทบจะแผ่ลงไปบนเตียง

ลูซิงฉือถือโอกาสสลัก ทำให้เขาหงายลงไปบนหมอนอันอ่อนนุ่ม สองมือของเขาจับต้นขาของตัวนเจียเหียน แล้วต้นขาขวามือเริ่มสั่นขึ้น ด้านบน บังคับให้ตัวนเจียเหียนแยกสองขาเรียวออกกว้างกว่าเดิม

เมื่อคนด้านล่างแยกขาออกกว้าง ลูซิงฉือก็แทรกตัวเข้าไปตรงกลางคร่อมอยู่บนตัวเขา นิ้วมือที่ถอนออกมาแล้วสอดกลับเข้าไปบนช่องทางอีกครั้ง ตัวนเจียเหียนลั่นไปทั้งตัวเพราะการกระตุ้นที่กะทันหันนี้ ล่าคอส่งเสียงครางราวกับเสียงร้องให้ออกมาทีหนึ่ง ลูซิงฉือเห็นแบบนี้ก็ขยับไปจูบปากเขา

ทั้งด้านบนและด้านล่างต่างได้รับความทรมาน ตัวนเจียเหียนโดนจูบจนหัวหมุน อ้าปากออกอย่างอดไม่ไหว ลิ้นจึงโดนลูซิงฉือดูดดูด อัลฟาที่คร่อมเขาอยู่มีฟิโรโมนที่ทำให้คนหลงใหล อีกฝ่ายจะเลียปลายลิ้นของเขาเบาๆ เป็นครั้งคราว คล้ายความรู้สึกสงสารอันอ่อนโยน แต่นิ้วมือที่อยู่ในช่องทางด้านล่างกลับซูดผนังอ่อนนุ่มด้านในอย่างลามก ตอนที่ลูบโดนตุ่มอ่อนนุ่มด้านใน ลูซิงฉือก็เพิ่มแรงมากขึ้น นิ้วมือถูไถตรงนั้นไม่เบาไม่แรง

ความร้อนสายหนึ่งพุ่งขึ้นมาตามแนวกระดูกสันหลัง ตัวนเจียเหียนร้องอื้อ ร่างกายเหือดเกร็ง หอบหายใจหนัก เขาใช้สองขาอุดรัดไปกับตัวของลูซิงฉืออย่างห้ามไม่ได้ บิดเอวถูไถเป็นครั้งคราว แก่นกายด้านหน้าที่เจียบลงมาตลอดก็ค่อยๆ แข็งขึ้น

แก่นกายของไอเมก้ามีสีสะอาด ลูกบอลด้านล่างไม่ใหญ่ไม่เล็ก หลังแข็งตัวขึ้น ส่วนนั้นก็สั่นไหวไปมา ตัวนเจียเหียนโดนปรนเปรอจนจะเป็นจะตาย ท่ามกลางความพว้าเบลอ เขารู้สึกเหมือนตัวเองใกล้จะปลดปล่อยแล้ว ลมหายใจของเขากระชั้นขึ้น ตัวอ่อนเป็นขี้ผึ้งลนไฟ ราวกับพ้อใจใน

ปฏิกิริยาของเขา ลูซิงฉือโน้มตัวลงมา น้ำเสียงเจือความหยอกล้อเอ่ยที่ข้างหูของตัวนเจียเหี่ยน “รู้สึกดีขนาดนี้เลยหรอ”

ตัวนเจียเหี่ยนครางฮืออย่างไร้เรี่ยวแรง รู้สึกถึงนิ้วมือของลูซิงฉือที่ถอนออกไปจากด้านหลัง ได้จากร่องกันมาด้านหน้า สุดท้ายนิ้วคืองูอยู่ที่ลูกบอลววมเป่ง ตัวนเจียเหี่ยนสมองว่างเปล่า ปลดปล่อยออกมาเพราะโดนลูบไล้

น้ำปะทุออกมาจากด้านหน้า สำหรับโอเมก้าแล้ว การปลดปล่อยจากด้านหน้ายังไม่มีความสุขเท่าการสอดใส่จากด้านหลัง ระหว่างที่ปลดปล่อยเพราะลูซิงฉือไม่ได้ตะตองตรงนั้น ความกระหายและความว่างเปล่าของด้านหลังไม่ใช่แค่ไม่ได้รับการบรรเทา แต่กลับต้องการมากกว่าเดิม

เฟิงจะโดนนิ้วมือสอดเข้าไป ก้นของตัวนเจียเหี่ยนจึงสั่นเล็กน้อย ช่องทางตรงกลางรัดแน่นเป็นจังหวะราวกับกำลังหายใจ ตัวนเจียเหี่ยนยังไม่ได้สติจากการปลดปล่อยเมื่อครู สีหน้าเลื่อนลอยเต็มไปด้วยความต้องการเป็นทาสที่ปลุกกระตุ้นความต้องการข่มเหงของอัลฟาได้เป็นอย่างดี

ลูซิงฉือกระตุกมูมปาก ลูกกระเดือกขยับเนินซ้า เขาใช้มือหนึ่งประคองแกนกายของตนเอง จัดแจงให้ส่วนปลายจ่ออยู่ที่ช่องทางฉ่ำน้ำ อวัยวะของอัลฟาอวบใหญ่ เทบจะเรียกได้ว่าดูร้าย

ตัวนเจียเหี่ยนได้สติกลับมา รู้สึกถึงสิ่งนั้นที่จ่อกับตัวเองอยู่ พอนึกถึงความโหดเหี้ยมของเจ้านี้ เขาก็ใช้สองมือค้ำเตย พยายามถอยหลังอย่างลนลาน คำพูดก็ติดๆ ขัดๆ “นะ...นายคงไม่คิดจะเข้ามาเลยใช่ไหม”

แต่ด้านหลังของเขาเป็นหมอนและหัวเตย ไม่ว่าจะถอยยังไงก็หนีไปไหนไม่ได้ ลูซิงฉือเห็นเขายังคิดจะหลบ จึงจับสอดมือเข้าใต้ข้อพับของเขา แล้วดึงลงมาด้านล่าง

คราวนี้จึงทำให้แกนกายเบียดเข้าไปในช่องทางร้อนชื้นแฉะ ส่วนปลายแทงเข้าไปในเนื้อนุ่มที่ละชั้น ลูซิงฉือจับเอวเรียวบางของเขาไว้ คร่อมเขาไว้ได้ร่างตนเอง เพื่อให้แน่ใจว่าเขาหนีไปไหนไม่ได้

ตัวนเจียเหี่ยนโดนสอดใส่จนเต็มเปี่ยม ความรู้สึกว่างเปล่าหายไปแล้ว แต่คนกลับเจ็บจนปลายเท้าหึงงอ เขาสะอื้นอย่างน่าสงสาร เทบ

อยากจะกัดลงบนไหล่ของลูซิงฉือ

ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะแสดงเพศซ้ำหรือไม่ ช่องทางด้านล่างของเขาจึงคับแคบมาก ก่อนหน้านี้อตอนที่พวกเขาแนบชิดกัน ลูซิงฉือจะช่วยเขาขยายช่องทางอย่างอ่อนโยนใจเย็น วันนี้ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายได้รับการกระตุ้นอะไร ถึงได้กระแทกเข้ามาเลย

สิ่งที่สอดอยู่ในตัวของเขามีอุณหภูมิอุ่นร้อน แม้จะฮีทอยู่ แต่การกลืนกินแก่ร่างกายของลูซิงฉือตรงๆ แบบนี้ สำหรับตัวนเจียเหียนนับว่าค่อนข้างลำบาก

“เบาหน่อย...อืม...” ความเจ็บมาจากจุดที่สอดประสานกัน ขอบตาของตัวนเจียเหียนร้อนขึ้น น้ำตาแทบจะไหลออกมา

ลูซิงฉือหลบตาลง มองแก้มแดงๆ ของเขา รู้ว่าจริงๆ แล้วตอนนี้เขามีความสุขมากกว่าความเจ็บ ลูซิงฉือยื่นมือไปที่ก้นที่เกร็งแน่นของเขา “อย่ารัดแน่นขนาดนี้”

ตัวนเจียเหียนพึมพำอะไรสักอย่าง น้ำเสียงขาดๆ หายๆ สองขาถลักอดรัดแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว เห็นเขาราวกับค่อยๆ ได้รับความสุขสมปากส่งเสียงครางออกมาเป็นครั้งคราว คิดว่าเขาน่าจะไม่ทรมานขนาดนั้นแล้ว ลูซิงฉือจึงสอดใส่ลึกบ้างตื้นบ้างในช่องทางอ่อนนุ่ม พยายามหาจุดลึกลับที่สุดในร่างกายของไอเมก้า

ปลายแก่ร่างกายขนาดใหญ่กระแทกกระแทกอยู่ในร่างกายของตัวนเจียเหียน สุดท้ายก็หยุดยั้งจุดที่ยุบลงไปด้านในเล็กน้อย

ลูซิงฉือลองกระแทกไปตรงนั้น เห็นคนด้านล่างใช้แรงกำฝ่าปฐุเตียงแน่น สองตาก็เบิกกว้าง เขาจึงแน่ใจว่านี่คือมดลูกของตัวนเจียเหียน

สำหรับไอเมก้าแล้ว จุดนี้เป็นอวัยวะที่บอบบางที่สุดในร่างกาย ตัวนเจียเหียนโตมาขนาดนี้ก็ไม่มีเคยโดนสัมผัสจุดนี้เลยสักครั้ง เขาเพิ่งได้รับรู้เป็นครั้งแรกว่ามดลูกของตัวเองอ่อนไหวขนาดนี้

แค่โดนลูซิงฉือถูไถเล็กน้อย เขาก็ทั้งเจ็บทั้งรู้สึกดี เร็วแรงทั้งตัวราวกับถูสูบไปจนหมดเกลี้ยง

“รู้สึกดีจัง...” เขาโอบรอบคอลูซิงฉือ บ่นพึมพำ “ถูอีกหน่อย”

อีกฝ่ายหอมแก้มเขา ปลายแก้มกายถูไถไปมาบนรอยแยกนัยๆ นั้น ไม่เบาไม่แรง ตัวนเจียเหยียนโดนกระแทกจนทะลักลั่น ร่างกายหลังน้ำ ออกมามากมาย

เขาโดนสอดใส่จนแข็งขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

ตัวนเจียเหยียนไม่เคยรู้มาก่อนว่าการกระตุ้นทางเข้ามดลูกจะรู้สึกดีขนาดนี้ ทั้งตัวราวกับมีกระแสไฟไหลผ่าน วิญญาณแทบจะหลุดออกจากร่าง แก้มกายก็บวมเป่งขึ้นเรื่อยๆ ความใจร้อนอยากปลดปล่อยมันทอนสติ-สัมปชัญญะไม่หยุด ท่ามกลางความพว่เลือน เขาได้ยินเสียงลูซิงฉือยื่นมือไปควานโตะหัวเตียง

หลังจากนั้นก็มီးอะไรเย็นๆ มาพันอยู่บนแก้มกายของเขา

ตัวนเจียเหยียนหลบตาลง กำลังคิดจะมองว่าอีกฝ่ายกำลังทำอะไร ทันใดนั้นแท่งร้อนก็โดนรัดแน่น

โดนบังคับให้หยุดปลดปล่อย ตัวนเจียเหยียนมองเน็คไทที่มัดตัวเอง อยู่อย่างไม่อยากจะเชื่อ น้ำเสียงสั้นไหวเล็กน้อย “นายมัดฉันทำไม”

“นายตื่นตัวง่ายเกินไป” ลูซิงฉือโดนเขารัดแน่น ลมหายใจร้อนผ่าว น้ำเสียงที่พูดก็ไม่ค่อยมั่นคง “คืนนี้หลังหลายครั้งเกินไป ไม่ดีต่อร่างกาย”

ตัวนเจียเหยียนมองอีกฝ่ายอย่างไม่ค่อยเข้าใจ ถ้าไม่ใช่เพราะหมดแรง แล้วก็อยากจะถีบลูซิงฉือออกไป เขากำลังคิดจะแก้เน็คไทที่ผูกรอบแก้มกาย ออกด้วยตัวเอง สองมือกลับโดนลูซิงฉือใช้มือเดียวจับกดไว้บนหมอนเหนือศีรษะ

“ไม่...ไม่เอา...อย่ามัดฉัน!” เขาร้องพลางพลิกตัวดิ้นอยู่ใต้ร่างของ ลูซิงฉือ อัลฟาทำเป็นไม่เห็นการต่อต้านของเขา เพื่อให้ง่ายต่อการกระแทก-กระแทก ถึงขั้นขอขาของเขาข้างหนึ่งขึ้นมาพาดบนแขนตนเอง บังคับให้ช่องทางของตัวนเจียเหยียนเปิดกว้าง

ด้านหลังได้รับความพึงพอใจ ความปวดร้าวด้านหน้ากลับทำให้ ทรมาณยิ่งกว่าเดิม ปลายแก้มกายของตัวนเจียเหยียนพ่นของเหลวออกมา เป็นครั้งคราว ทีละนิดทีละน้อย เน้นนานกว่าจะไหลออกมาได้

“แก...แกมดได้ไหม” เห็นว่าต่อต้านไปก็ไร้ประโยชน์ ตัวนเจียเหยียน

ทนความแข็งตึง พุดตึ่ๆ กับเขา น้ำเสียงอ้อนวอนตืดๆ ซัดๆ “ทรมานมาก
ด้านหน้าของฉันบรมมาก...”

นึกถึงหนังอีโรติกที่เคยดู ตัวนเจียเหยียนพุดด้วยสีหน้าล่องลอย
“อันไว้นานแล้วจะฉีใส่ที่นอน...”

เขาฟังจะพุดออกไป อัลฟาที่คร่อมเขาอยู่ก็จีปาก ใช้แรงกระแทก
ปากมดลูกของเขา

ตัวนเจียเหยียนโดนกระแทกจนมีนิง สายตาเลื่อนลอย น้ำเสียงเจือ
สะอื้น “ขอร้องนายละ พี่ชาย”

ลูชิงฉือมองเขาทีหนึ่ง แล้วก้มลงซ่อนหลังศีรษะของเขาขึ้นมา จูบ
ริมฝีปากอ่อนนุ่มของเขา

ตอนที่ผละออก ลูชิงฉือหายใจถี่ ควบคุมความปรารถนาบดเบียด
เข้าไปในมดลูกของโอเมก้าโดยตรง นึกถึงคำพูดลามกที่ตัวนเจียเหยียนพุด
ออกมาโดยไม่ตั้งใจ กอดไม่ไหวจริงๆ พุดกึ่งเล่นกึ่งจริง “งั้นนายก็ฉีรด
ที่นอนเถอะ ไม่เป็นไร”

ตัวนเจียเหยียนได้ยินเช่นนั้น เห็นว่าเขาคิดจะทำแบบนี้กับตัวเอง
จริงๆ ในหัวก็มีภาพที่เขายเห็นพาดผ่าน แทบจะตกใจตายแล้ว เขา
สะอื้นพลางต่ำ “นะ...นายนี่โรค...จิตขึ้นทุกวัน...”

บางครั้งตัวนเจียเหยียนก็คิดว่าความต้องการที่ลูชิงฉือมีต่อตัวเอง
น่ากลัวมากจริงๆ

ไม่รู้ว่อัลฟาทุกคนจะปฏิบัติต่อโอเมก้าของตัวเองอย่างนี้หรือเปล่า
ตอนที่ลูชิงฉือขึ้นเตียงกับเขา เหมือนแทบจะอยากมัดเขาไว้บนเตียง แล้ว
ทำรักไม่หยุดจริงๆ

ตัวนเจียเหยียนโดนเขากระแทกจนสองขาสั่นระริก ความกระสัน
ที่อธิบายไม่ได้พุ่งขึ้นมาจากก้นกบ รู้สึกได้ถึงความซาอ่อนแรงในช่องทาง
ความร้อนสายหนึ่งพุ่งออกมา สติของตัวนเจียเหยียนหายไปชั่วพริบตา จึง
ตระหนักได้ว่ามดลูกของตัวเองโดนชนจนเปิดออกแล้ว

ตัวนเจียเหยียนยังไม่ทันตั้งสติ ลูชิงฉือก็จับเอวเขา กระแทกเข้าไป
ด้านในต่อ ปากทางเข้ามดลูกเหมือนจะแคบกว่าช่องทางด้านนอกเล็กน้อย

แต่กลับร้อนกว่า ผั่งเนื้อบีบรัดไม่หยุด รวากับอยากกลืนกินทั้งแท่งเนื้อของอัลฟาเข้าไป

ปลายแกนกายเพิ่งจะบิดเบียดเข้าไปในมดลูก โอเมก้าที่เดิมทีโดนทำรักจนว่าง่ายจู้จี้ก็เริ่มออกแรงดิ้น

“ช้าหน่อย ฉันเจ็บ...ไม่ได้ อย่าเข้าไป!” เขาถอยหลบไปด้านหลังไม่หยุด “ลูซิงฉือ นายออกไปก่อนสิ!”

เข้าไปได้เกือบครึ่งแล้ว ลูซิงฉือเองก็ไม่ได้รู้สึกดีเท่าไร ทำได้แค่ป栞บเขาอย่างใจเย็น “เข้าไปได้ นายทนหน่อย”

เขาพูดแล้วก็ดันเข้าไปด้านในเล็กน้อยซ้ำๆ อีกครั้ง

“ไม่ได้” ตัวนเจียเหียนแทบจะเป็นบ้าเพราะความรู้สึกแบบนี้ รู้เพียงแต่ดิ้นรนปฏิเสธ “นายใหญ่เกินไป ตรงนั้นแคบขนาดนั้น...”

เขาทนไม่ไหว ยื่นมือออกไปผลักไหล่ของลูซิงฉือ อยากจะหนีไปโดยไม่สนใจอะไร

เขาดีนหัน ลูซิงฉือกลัวเขาได้รับบาดเจ็บ ขณะหนึ่งจึงตั้งใจควบคุมเขาต่อไปไม่ได้ ตัวนเจียเหียนเตะขาสองสามที พลิกหนีจากใต้ร่างลูซิงฉือไปยังด้านข้าง

ตอนที่จุดที่เชื่อมต่อกันหลุดออก ของเหลวที่อยู่ภายในก็ไหลลงมาตามขาของตัวนเจียเหียน เป็นภาพที่ลามกอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

ลูซิงฉือเห็นเขาพลิกตัวหันหลังให้ตนเอง รวากับคิดจะลงจากเตียงไปทั้งแบบนี้ สายตาก็คร้มลงอย่างมีนัยไม่ชัดเจน

เขายื่นมือไปจับข้อเท้าผอมบางของตัวนเจียเหียน ลากกลับมาลงเตียงอย่างง่ายดาย แล้วพุงหน้าท้องของตัวนเจียเหียน สอดหมอนเข้าไปข้างใต้ ทำให้เขาอยู่ในท่าคุกเข่าโค้งโค้งก้นลอยขึ้น จากนั้นก็แหวกก้นกลมขาวของโอเมก้า

บนก้นของตัวนเจียเหียนเต็มไปด้วยรอยนิ้วมือและน้ำรัก เพราะว่าโดนสอดใส่หลายครั้ง ช่องทางน้อยๆ จึงมีสีเข้มขึ้น

เขาหันหลังให้ลูซิงฉือ อะไรก็มองไม่เห็น ทำได้แค่รู้สึกถึงแกนกายใหญ่โตที่จ่ออยู่ตรงร่องก้นของตัวเองอีกครั้ง ตัวนเจียเหียนสะอื้นออกมา

อย่างช่วยไม่ได้ “อย่าเข้ามา...”

เพิ่งจะพูดออกมา กันก็โดนฝ่ามือตีโดยไม่ทันตั้งตัว

ตัวนเจียเหียนโดนตีจนกันร้อนไปกว่าครึ่ง เขาคิดไม่ถึงว่าลูซิงฉือจะทำแบบนี้กับตัวเอง ถึงกับนั่งงันไปพักหนึ่ง

“เป็นเด็กดีหน่อย” อัลฟาด้านหลังบีบนิ้วกันที่ขึ้นรอยแดง “รอเข้าไปแล้วจะให้นายปล่อย”

ระหว่างที่พูด เขาก็กระแทกแก่นกายเข้าไปในตัวของตัวนเจียเหียน ลูซิงฉือมีประสบการณ์ก่อนหน้านี้ จึงหลวมตัวที่ซ่อนอยู่ในช่องทางได้อย่างรวดเร็ว ปากทางเล็กแคบร้อนผ่าวนั้นกลืนกินส่วนปลายแก่นกายของอัลฟาอย่างเร่งร้อน ต่างกับท่าที่แสรังปฏิเสธรของผู้เป็นเจ้าของ

“...!”

หัวสมองของตัวนเจียเหียนหยุดทำงานทันที นิ่งงันอยู่ที่เดิมราวกับคนโง่ จนเมื่อแห่งร้อนที่ฝังอยู่ในร่างกายขยับเข้าไปด้านในมดลูกอีกเล็กน้อย เขาโดนกระตุ่นจนไร้เรี่ยวแรงไปทั้งตัว น้ำตาร่วงหล่นลงมาทันที

เขาร้องให้พลางคิดจะคลานไปด้านหลัง สองมือของลูซิงฉือกลับจับเอวบอบบางของเขาเอาไว้ ล็อกให้อยู่ที่เดิม

สัมผัสได้ถึงอวัยวะที่สอดใส่เข้ามาในมดลูกของตนเองกว่าครึ่ง มือเท้าของตัวนเจียเหียนก็อ่อนยวบลง เขาสั่นไปทั้งตัว พูดไม่ออกไปชั่วขณะ

ลูซิงฉือเห็นเขาเหมือนจะโดนตัวเองรังแกจนโง่ไปแล้ว จึงยื่นมือไปยังท้องน้อยของเขา แก้มเค้ไ้ที่มัดแก่นกายของเขาออก

เพราะโดนมัดไว้นาน ความรู้สึกตรงนั้นแทบจะหายไปแล้ว ปลายแก่นกายกระตุกปลดปล่อยของเหลวออกมา ตัวนเจียเหียนโดนความรู้สึกสุขสมจะปล่อยก็ไม่ปล่อยทรมานจนเป็นบ้า เขาไร้เรี่ยวแรงโดยสิ้นเชิง ชูกหน้าลงกับเตียง ร่างกายท่อนบนก็ยวบลงกับเตียง มีเพียงแค่กันที่ลอยเด่นขึ้นรองรับการทำรัก

เพราะท่าทางการสอดใส่จากด้านหลัง จากมุมของลูซิงฉือ สามารถเห็นเอวและกันที่แน่นโค้ง รอยนูนที่เอวทั้งสองข้างรวมทั้งแผ่นหลังขาวผ่องผอมบาง

ลูซิงฉือเลียริมฝีปาก โจนกายเข้าไปสอดลูกของตัวนเจียเหียนอย่างเนิบช้า

ตรงนั้นราวกับมีชีวิต ดูดกลืนอวัยวะของเขอย่างตะกละตะกลาม ผันรอบข้างตอตรัด ลมหายใจของลูซิงฉือร้อนผ่าวขึ้นเรื่อย ๆ เขาใช้แรงกระแทกเข้าไปด้านใน มดลูกของโอเมก้าอ่อนไหวเกินไป ตัวนเจียเหียนโดนกระทำให้แบบนี้ แก่นกายที่เพิ่งปลดปล่อยก็เหมือนจะตั้งขึ้นใหม่อีก ถูกบังคับให้ถึงจุดสุดยอดติดต่อกัน ทำให้สายตาของเขาเลือนลอย คนที่ใกล้จะไม่ไหว

ในความรู้สึกมันงง เขาโดนพลิกตัวซ้ำ ๆ แก่นกายที่ยังคาอยู่ในร่างกายของเขาถดออกมาเล็กน้อย เมื่อทั้งสองเผชิญหน้ากัน ลูซิงฉือก็กระแทกเข้ามาใหม่อีกครั้ง การกระตุ้นตรงจุดที่เชื่อมต่อกันทำให้ตัวนเจียเหียนอยากจะดิ้นรนโดยอัตโนมัติ ลูซิงฉือโน้มตัวลงมา กอดเขาไว้ในอ้อมกอด

เขาเห็นตัวนเจียเหียนหางตาแดงก่ำ จึงก้มหน้าลงไปจูบเขาไม่หยุด “อาเหย์ อาเหย์...”

ไม่ว่าให้ตัวนเจียเหียนตระหนักรว่านั่นสื่อถึงอะไร ของเหลวมากมายก็หลั่งไหลเข้าไปในมดลูกอันอ่อนนุ่ม

ตัวนเจียเหียนร้องอีก น้ำตาที่กลั้นไว้ไหลออกมาอีกครั้ง

เพื่อจะทำสัญลักษณ์กับโอเมก้า การปลดปล่อยครั้งหนึ่งของอัลฟาจะใช้เวลานาน ปริมาณก็มากมายจนน่าตกใจ

ของเหลวหลั่งเข้าไปด้านในเป็นระลอก มดลูกเต็มไปด้วยน้ำรัก นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาโดนลูซิงฉือปลดปล่อยด้านใน แต่ความรู้สึกแบบนี้แตกต่างกับการปลดปล่อยในช่องทางโดยสิ้นเชิง

ไม่ว่าจะฟังดูสวยงามยังไง พอถอดเปลือกความรักออกไปแล้ว การทำสัญลักษณ์ของอัลฟาและโอเมก้าก็ยังเป็นอะไรที่เหมือนกับการตีตราอยู่ดี

พอถึงจุดนั้นแล้วจริงๆ สัญชาตญาณของโอเมก้าก็ยังคงทำให้ตัวนเจียเหียนเจ็บปวดอย่างยิ่ง

ร่างกายและจิตใจราวกับถูกกักขังไว้ สติสัมปชัญญะพร่าเลือน แม้จะบอกให้อยู่ภายในใจไม่หยุดว่าคนที่ทำสัญลักษณ์กับเขาเป็นคนที่เขาชอบ แต่

ก็ยังคงอยากจะหลีกหนี

ในที่สุดตัวนเจียเหียนก็รู้ว่าทำไมโอเมก้ามากมายจึงร้องไห้จนหายใจไม่ทัน

ไร้ศักดิ์ศรีและเปิดเปลือย

ราวกับเขาเป็นสิ่งที่ของ ทำได้เพียงยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่อีกฝ่ายมอบให้

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ คนเราสามารถพังทลายได้จริง ๆ

ด้านล่างทั้งร้อนทั้งปวด ก้นของเขาเปียกแฉะไปหมด ของเหลวที่กักเก็บไม่หมดผสมผสานกับน้ำหล่อลื่นไหลออกมา ระหว่างขาของตัวนเจียเหียน ชุ่มไปทั้งเตียงได้ร่าง

ดวงตาทั้งสองข้างของเขาแดงก่ำ สะอึกสะอื้นเสียงต่ำอย่างทนไม่ไหว หลังตาลงราวกับพังทลาย

ตอนที่ทำสัญลักษณ์ถาวร ของเหลวที่หลังเข้าไปจะต้องอยู่ด้านในมดลูกครึ่งชั่วโมง ตัวนเจียเหียนกักเก็บน้ำรักเต็มท้อง ไม่รู้สึกถึงอะไรทั้งนั้น นอกจากอัลฟาที่กอดเขาไว้

น้ำตาไหลออกมาจากดวงตาสีอำพันของเขา ไหลผ่านคางที่ละหยดที่ละหยด

คาดว่าเขาทางของเขาคงน่าอเนจอนาถเกินไป ท่ามกลางความพรวดเผลอ มีคนเรียกชื่อเขา

เรียกชื่อเล่นของเขา น้ำเสียงแผ่วเบาเป็นอย่างยิ่ง พุดช้าวนไปมา พยายามปลอบโยนเขา แขนของคนคนนั้นอ้อมผ่านหลังของเขา โอบเขาเข้าไปในอ้อมกอด ลูบไล้แผ่นหลังที่ลั่นไหวของเขา

จูบอันอ่อนโยนร่วงหล่นบนริมฝีปาก จูบของลู่อิงหรือรักใคร่และเนิบนาบ แตกต่างกับการรุกรานด้านล่างที่เรียกได้ว่ารุนแรง

ปลายลิ้นของเขายื่นออกมาเล็กน้อย จูบริมฝีปากแดงๆ ของตัวนเจียเหียน หลังจากนั้นก็ได้เข้าไปอีก ราวกับไม่คิดจะทำให้เขาตกใจแล้ว

เมื่อสังเกตถึงความหวงแหนในการกระทำของอีกฝ่าย ตัวนเจียเหียนก็งยหน้าขึ้นเล็กน้อยอย่างอดไม่ได้

เขาลังเลอยู่พักหนึ่ง แล้วเขียนแบบอีกฝ่าย จูบริมฝีปากของลูซิงฉืออย่างหวงเห้นเป็นพิเศษ การกระทำของเขาได้รับการปลอบโยนอย่างที่สุดจากอัลฟาเป็นการตอบแทน ตัวนเจียเหยียนได้ยินคำสัญญาของลูซิงฉือวางๆ

เขาพูดว่า

ฉันจะดีกับนาย จะดูแลนายให้ดี อย่าร้อง

ตัวนเจียเหยียนตอบรับอย่างไร้เรี่ยวแรง

ถึงตอนหลัง ลูซิงฉือก็น่าจะตระหนักได้ว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่ตัวนเจียเหยียนจะควบคุมได้

“อยากร้องก็ร้องเถอะ” เขาหอมแก้มแดงๆ ของอีกฝ่าย น้ำเสียงอ่อนโยน “ไม่ต้องกลัว”

ตัวนเจียเหยียนคร้านจะคิดว่าตอนนี้ตัวเองนำอนาถขนาดไหน

มีบางช่วงขณะ เขาถึงขั้นที่คิดว่าสมองลงไปหมดแล้ว ดังนั้นตอนที่อีกฝ่ายเรียกร้องอยู่ข้างหูเขา ตัวนเจียเหยียนจึงกะพริบตาอย่างงุนงง “อะไร”

“ที่พวกเขาพูดเมื่อตอนเช้า ฉันอยากฟัง”

“อยากฟังอะไร...” ตัวนเจียเหยียนไม่มีแม้แต่แรงจะคิด

ลูซิงฉือเห็นแบบนี้ มุมปากก็ยกขึ้นเล็กน้อย ก้มหน้าลงไปพูดอะไรบางอย่าง

ตัวนเจียเหยียนร้องอีก สูดหายใจจนปัญญา ทำได้เพียงขยับไปข้างหูลูซิงฉือ

น้ำเสียงของเขาสั่นเล็กน้อย เจือความสะอื้นที่ยังไม่หายไป

ราวกับขอความเมตตา

“สามี”

